అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

డిసెంబరు 2001

విషయసూచిక

విభాగము I : నేటి ప్రపంచ పరిస్థితులు

విభాగము II : శ్రీఅరవిందుల దర్శనానుభూతులు

విభాగము III : ఓంకారము

విభాగము III : ఇతర వ్యాసాలు

యుద్ధముల విరమణ

శ్రీఅరవిందులు

ఇతర మానవుల పట్ల కేవలం సాంగత్యము సుహృద్భావ్యమే కాకుండా, ఐక్యతా భావము ఏర్పడినప్పుడు; కేవలం సోదరభావమే కాకుండా అందరు మానవులు కూడ తనలోని భాగమే అని తెలిసినప్పుడు; తన అహంకారముతోగాని జాత్యహంకారముతోగాని కాకుండా విశ్వచైతన్యములో మనగలిగినప్పుడే యుద్ధమనే ప్రసక్తి లేకుండా పోతుంది. అది మానవ చరిత్రలోంచి పూర్తిగా విరగడ అయిపోతుంది.

నేటి ప్రపంచ పరిస్థితులు

శ్రీమాత

భూలోకచరిత్రలో మనమిపుడుడొక ముఖ్యమైన మలుపు దగ్గర ఉన్నాము.

"ఇప్పుడేం జరగబోతోంది, ఇప్పుడేం జరగబోతోంది"?. అని అందరు అడగటమే. మనుషులందరు తీవ్రమైన భయాందోళనలకు గురౌతున్నారు. "ఏం జరుగుతుంది?..." దీని కొక్కటే పరిష్కారము. మనిషి తన ధోరణిని మార్చుకోవాలి. జీవితాన్ని ఆధ్యాత్మీకరణం చేయాలి.

కనీసం కొంతమంది వ్యక్తులైనా మేలిమి బంగారంగా మారాలి. పరిస్థితులను మార్చి బంగారుబాటను నిర్మించేందుకు కొద్ది మందైనా చాలు. ఇప్పుడది చాలా అర్జంటు – ఒక్క నిమిషమైనా వృధా చేసేందుకు వీల్లేదు.

నీ పౌరుషాల్ని, ధైర్యసాహసాలను ఇతరులతో యుద్ధం చేసేందుకు కాకుండా, నీలోని అంతఃశత్రువులతోను, అజ్ఞానాంధకారాలతోను పోరాడేందు కుపయోగించాలి. అంతరంగికంగా నువ్వు నీ లోపల జరిగే అగ్నిపరీక్షను నిబ్బరంగా ఎదుర్కొని, పునీతం కావాలి. లేని యెడల మళ్లీ భీకరయుద్ధము – మానవజాతిని మట్టము చేయగల ఒక మహాసంగ్రామము తప్పదు.

ఇదీ నేటి విషమపరిస్థితి. దీనిని ప్రతి మనిషి ఎదుర్కోవాలి. తనవంతు పాత్రను ఏమాత్రం శక్తివంచన లేకుండా నిర్వహించాలి.

And I add: Time presses... from the human point of view.

గొప్ప పరిణామాలు

శ్రీఅరవిందులు

ప్రపంచాన్ని కుదిపివేసే సంఘటనలు తరుచుగా చాలా అల్పాల్పమైన కారణాల వలన సంభవిస్తూ వుంటాయి.

విప్లవాత్మకమైన పరిణామాలు జరుగుతున్నప్పుడు కాక తాళీయంగా, అనుకోని విధంగా పరిస్థితులు తారుమారౌతుంటాయి. ఒక దేశపు స్వరూపమే మారిపోతుంది. ప్రపంచపు భవిష్యత్తే తల్లక్రిందులౌతుంది. అటువంటి సమయాలలో ఒక చిన్న సంఘటన వలన అతిపెద్ద పరిణామము జరుగుతుంది. అప్పుడు ఈ సృష్టిలో ఏదో ఒక మహాశక్తి తప్పకుండా పనిచేస్తోందని, అది మానవ ప్రయత్నాలన్నిటిని తారుమారు చేసి ఆశ్చర్యకరమైన పరిణామాలకు దారితీయగలదని చాల స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. ఒక్క మనిషి ద్వారా హఠాత్సంఘటనలు సంభవిస్తూ వుంటాయి. ఒక్క మనిషి ఇంద్రజాలం వలన ఒక లోకం మాయమౌతుంది. మరోలోకం సృష్టించబడుతుంది. హిందూ సాంప్రదాయం ప్రకారం కొన్ని యుగాల తరువాత ప్రళయం రావటం, పాత ప్రపంచం లయం కావటం మళ్లీ సృష్టి జరగటం నిజమే అనిపిస్తోంది. ఈ మార్పులు హఠాత్తుగా జరిగినప్పటికీ, వాటికి సుదీర్ఘమైన పూర్వరంగముంటుంది. ఇప్పుడీ ప్రపంచంలో ఇటువంటి మార్పే జరగబోతోంది. అన్ని దేశాలలోను అద్భుతమైన పరిణామాలు జరుగ బోతున్నాయి. వాటి అంతిమ స్వరూపము మానవుల ఊహా కతీతమైన విషయము.

ప్రపంచం ఎలా మారుతుంది?

శ్రీఅరవిందులు

మనిషి తన జీవితాన్ని ఆధ్యాత్మీకరించుటకు ఒప్పుకున్నట్లయితే మారుతుంది. కాని అతని ప్రకృతి దీనికి ససేమిరా ఒప్పుకోదు. అతని మనోప్రాణిక భౌతికములు ఎదురు తిరుగుతాయి. మనిషి తన అజ్ఞానాన్నే పట్టుకొని వేళ్లాడుతాడు.

ఈ ప్రపంచంలోని విప్లవాలు మూడు రకాలుగా ఉంటాయి. ద్రవ్యనాగరికత వలన మిరుమిట్లు గొలిపే అద్భుతమైన ఫలితాలే కలగవచ్చు. నైతిక విప్లవము, మానవమేధతో రూపొందించిన పరిణామములు అంతకంటె బృహత్తరమైనవే కావచ్చును. కాని ఆధ్యాత్మిక విప్లవము ఇంతకంటె బ్రహ్మాండంగా వుంటుంది.

ప్రపంచంలో నేడు మనం చూసే మార్పులు మన మేధకి, నైతికానికి, భౌతికానికి సంబంధించినవి. ఆధ్యాత్మిక విప్లవము మట్టుకు తగిన ముహూర్తం కోసం వేచి వుంటుంది. ఈ లోపులో తన వీచికలను అక్కడక్కడ విసురుతూ వుంటుంది. అది జరిగేంతవరకు మిగతా మార్పుల యొక్క అంతరార్థం మనకి తెలియదు. అంతవరకు నేటి పరిణామాలని ఎవరు అర్థం చేసుకోలేరు. అయ్యో! ఎంత ఘోరం జరిగిపోతోందో, ఏం దారి అని అనుకోవటం దండగ. మానవజాతి యొక్క తదుపరి పరిణామము ఆ ఆధ్యాత్మిక విప్లవమును బట్టే వుంటుంది.

ఆధ్యాత్మికమనగా ఏమి?

శ్రీఅరవిందులు

ఆధ్యాత్మికమనగా పూజలు, పునస్కారాలు, ముక్కు మూసుకొని జపం చేసుకోవటం కాదు. అది మామూలు ఆలోచనలకంటె, ఈ జీవితంకంటె వేరైన జ్ఞానము – మరో చైతన్యము. ఇంతకంటె గొప్పదైన, నిర్మలమైన, పరిశుద్ధమైన ఆ చైతన్యం కోసం మనం ఆకాంక్షించాలి. మన సాధారణ ప్రకృతి కతీతమైన, మనోప్రాణికములను మించిన దివ్యచైతన్యము ఒకటున్నది.

ఇంద్రియాల బానిసత్వాన్ని దాటి మనలో దాగివున్న రహస్యాన్ని కనుక్కోవాలి.

*

నీ అహంకారాని కంటె గొప్పదైన మరో చైతన్యాన్ని పొంది దాని వెలుగులో నివసించి అంతకంతకు దానిచే ప్రభావితమై జీవించుటయే ఆధ్యాత్మికము. అది విశాలము, అనంతము, స్వయంప్రపత్తి కలిగినది (self-existent), అహంకార రహితము. దానినే మనం spirit (ఆత్మ, బ్రహ్మ, దైవము) అని వ్యవహారించెదము...

*

మనకు కావలసిన దివ్యజీవనము మన పై స్తరములలో వున్నది. నువ్వు దివ్యచైతన్యాన్ని అనుభవిస్తూ, కేవలం అంతరంగికంలోనే కాకుండా, బాహ్యజీవితంలో కూడ దైవ స్ఫూర్తి కలిగి వుండటమే ఆధ్యాత్మికము. అంతేగాని ఏవేవో పూజలు తతంగాలను పట్టుకొని వాటినే ఆధ్యాత్మిక జీవితంగా పరిగణించటం పొరపాటు.

పూర్వరంగం

శ్రీఅరవిందులు కలకత్తాలో 1872 ఆగష్టు 15 న జన్మించారు. 1879 లో, తన 7 వ సంవత్సరంలో, ఇద్దరు అన్నలతో సహా, చదువుకోసం ఇంగ్లండ్ పంపబడ్డారు. అక్కడ 14 సంవత్సరాలు నివసించారు. 1892 లో బరోడా మహారాజు గైక్వాడ్ లండన్‌లో ఉన్నారు. శ్రీఅరవిందులు వారిని దర్శించి బరోడాలో ఉద్యోగం సంపాదించి, 1893 జనవరిలో ఇంగ్లండ్ వదిలి భారతదేశం బయలు దేరారు.

1893 నుంచి 1906 దాకా, పదమూడు సంవత్సరాలు శ్రీఅరవిందులు బరోడా ఉద్యోగంలో ఉన్నారు. ఈ కాలం చివరి దశలో ఎక్కువభాగం, తన రాజకీయ కార్యక్రమాల కోసం, వారు శెలవులోనే ఉన్నారు. అయితే అదంతా గోప్యంగా, మిగతావారికి తెలియకుండా సాగింది.

1905 లో జరిగిన బెంగాల్ విభజన, దానికి వ్యతిరేకంగా సాగిన ఉద్యమం, వారు తమ బరోడా ఉద్యోగాన్ని వదిలివేసి, బహిరంగంగా రాజకీయాల్లోకి రావటానికి అవకాశం కల్పించింది. దానితో వారు 1905 లో బరోడా వదిలిపెట్టి, కలకత్తా వెళ్లారు. అంతవరకు భారతజాతీయకాంగ్రెసు ధోరణి అంతా, మితవాద సంస్కరణ వాదమే. కాని శ్రీఅరవిందులు ఇంకా ముందుకువెళ్లి, ప్రత్యక్ష రాజకీయాల కోసమే కలకత్తా జేరుకున్నారు.

శ్రీఅరవిందుల కృషితో, జాతీయపార్టీ ఆవిర్భవించింది. దానికి ప్రజామోదంగల జాతీయనాయకుడు లోకమాన్య తిలక్ అధ్యక్షులు. మితవాదులు సుదూరంలో ఆశించే, వలసరాజ్యంలో స్వపరిపాలన అనేదానికి భిన్నంగా, స్వరాజ్యం (స్వతంత్రం) అనే ఆదర్శాన్ని ఈ జాతీయపార్టీ ప్రజల ముందుంచింది.

శ్రీఅరవిందులు 1907 లో దేశద్రోహ నేరానికి న్యాయ స్థానంలో విచారించబడి, విడుదలయ్యారు.

తన సోదరుడు బరీంద్రుని నాయకత్వానగల విప్లవబృంద కార్యక్రమాల్లో వీరిని ఇరికించారు. అందువల్ల తిరిగి 1908 మే

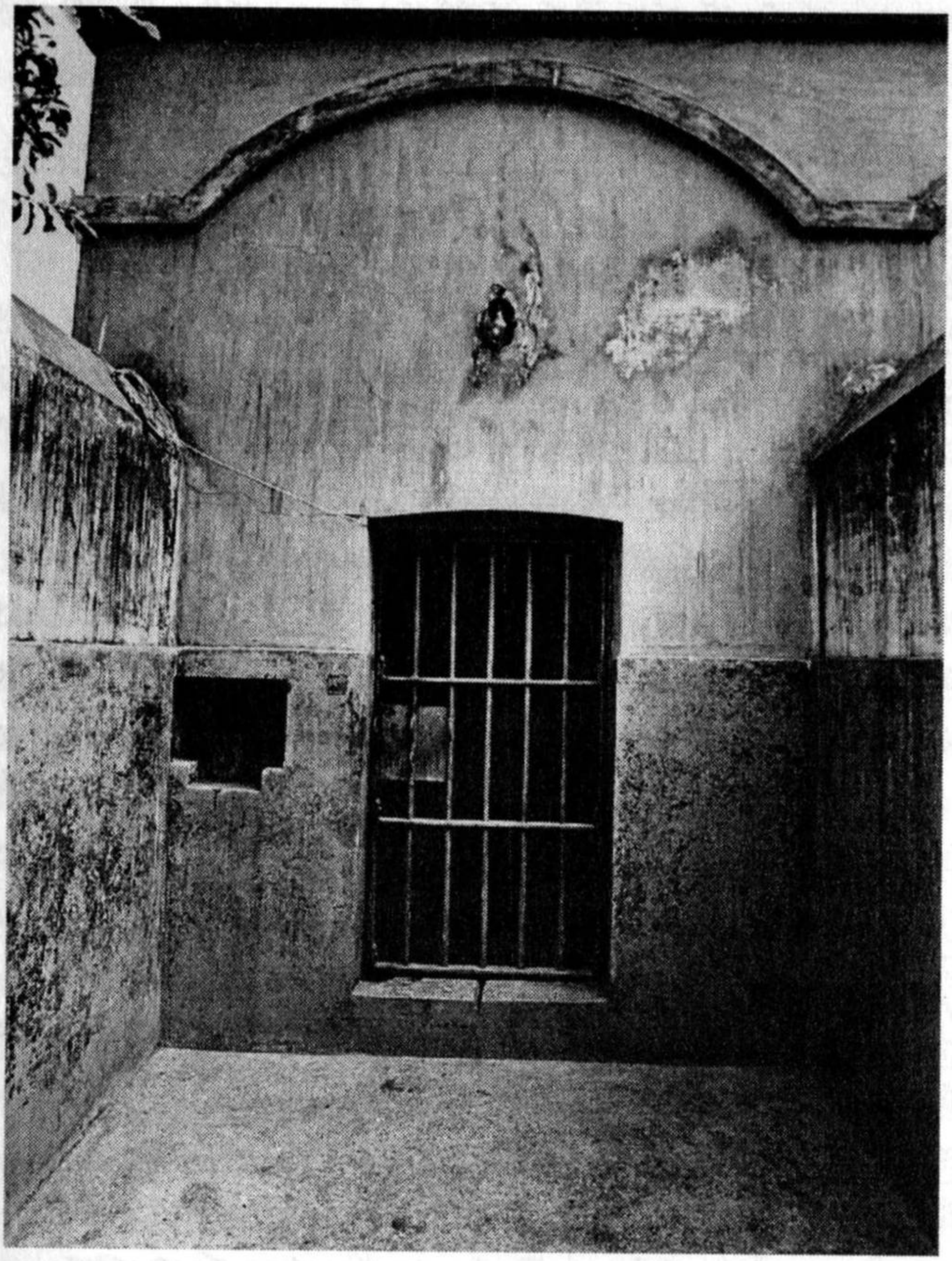
లో ఆలీపూర్ కుట్రకేసులో శ్రీఅరవిందులు అరెస్టు చేయబడ్డారు. కాని వారికి వ్యతిరేకంగా నిలవగల ఏ సాక్ష్యమూ లభ్యం కాక పోవటంతో, ఈ కేసులోనూ వారు విడుదలయ్యారు. విచారణ జరుగుతున్న కాలమంతా ఆలీపుర్ కారాగారంలో గడిపి, 1909 మే లో వారు బయటికొచ్చారు.

ఈ సమయంలో జీవితం పట్ల వారి దృష్టి తీవ్రమార్పుకు లోనైంది. ఇంతవరకూ విస్తృతిలో, విశ్వజనీనతలో నిరంతరంగా పెరుగుతూ వచ్చిన, వారి అంతర్గత ఆధ్యాత్మిక జీవితం మరియూ అనుభవం మరింతగా పెరిగి, వారిని మొత్తం ఆవహించింది. వారి పనంతా కూడ అందులోని భాగమైంది. తత్ఫలితంగా అది ఒకే లక్ష్యం పట్ల నిశ్చితమైంది. ఆ లక్ష్యపరిధిలోనే, యావత్ ప్రపంచం, యావత్ మానవాళి భవిష్యత్‌కూడా ఇమిడి ఉంది.

అనువాదం: కాకుమాని తారానాథ్

ఉత్తరపారా ఉపన్యాసము

శ్రీఅరవిందులు మొదట దేశస్వాతంత్ర్యంకోసం పోరాటం సలిపిన దేశభక్తుడు. ఉపన్యాసాల ద్వారా, 'వందేమాతరం' అనే పత్రిక ద్వారా ప్రజలను ప్రభావితం జేసిరి. ఆయనకు అప్పుడు దేవుడంటే నమ్మకం లేదు. యోగమందు పెద్ద శ్రద్ధ కూడ లేదు. దేశస్వాతంత్ర మొక్కటే ఆయన ధ్యేయము. బ్రిటిష్‌వారు ఆయనను అరెస్టు చేసినప్పుడు ఎందుకిట్లా జరిగిందో అని ఆయన ఆశ్చర్యపోయారు. అప్పుడు ఆయనకు దేవుడు కనపడి "నేను నీకు ఏం చెప్పాను? ఈ పోరాటం ఆపివేసి నా కార్యమును నెరవేర్చుటకై యోగభ్యాసం మొదలు పెట్టమని చెప్పాను కదా" అని గుర్తు చేసాడు. ఆయనకికనుంచి నిరంతర భగవత్ సాన్నిధ్యమే, వాసుదేవ దర్శనమే. మరియు భగవంతుడు "ఈ కేసు నా చేతుల్లో వున్నది. అదిగో ఆ ప్రాసిక్యూటరు వంక చూడు. ఆ మేజిస్ట్రేటు వంక చూడు" అని చెప్పగా వారందరు శ్రీకృష్ణపర

Sri Aurobindo's solitary cell, Alipore Jail, Calcutta
(measuring 9 ft. by 5 ft., and without any windows)

మాత్మునిగానే ఆయనకు కనపడ్డారు. కారాగారమే ఆయన యోగాభ్యాసమున కనువైన తపోభూమిగా పరిణమించినది.

— సంపాదకుడు

[ఆలీపూర్ బాంబుకేసునుంచి విడుదలైన శ్రీఅరవిందులు ధర్మరక్షిణి సభ ఆధ్వర్యమున 30 మే, 1909 నాడు ఉత్తర పారాలో చేసిన ఉపన్యాసము.]

నా కర్తవ్యము

మీరు మీ సభయొక్క వార్షికసమావేశమున ప్రసంగిపుడని నన్ను గోరిరి. అప్పుడు ఈ నాటికి ఎన్నికచేయబడిన విషయమగు 'హిందూ మతము' పై నేను నాలుగు మాటలు చెప్పదలంచితిని. కాని ఇప్పుడు నేనా తలంపును నెరవేర్చగలనో, లేదో తెలియదు. ఏలన, నేను ఇక్కడ కూర్చొని యుండగా మీకు చెప్పవలసిన ఒక మాట నా మనస్సులోనికి వచ్చినది; ఆ మాటనే నేను భారత జాతి కంతకును భాషింపవలసి యున్నది. *దానిని ఆదిలో భగవంతుడు నాకు స్వయముగా జైలులో ప్రవచించెను; ఇక దానిని నా ప్రజలకు ప్రవచించుటకే నేను జైలు వెలుపలికి వచ్చితిని.*

మాఱిన పరిస్థితులు

నేను క్రిందటిసారి ఇక్కడకు వచ్చి సంవత్సరము దాటిపోయినది. అప్పుడు నేనిచ్చట ఒంటరిగా లేను; జాతీయతను ప్రబోధించు ఒక మహా ప్రవక్త అపుడు నా ప్రక్కన కూర్చొనెను. అపుడు ఏకాంతము నుండి వెలికి వచ్చుట ఆయన వంతయ్యెను. భగవంతుడే ఆయనను ఆ ఏకాంతమునకు బంపెను. కారణము, ఈశ్వరుడు ఆయనకొక మాట వినిపించవలసి యుండెను. కారాగారముయొక్క మౌనమునందును, ఏకాంతమునందును ఆ వాక్కును వినుట కెక్కువ అవకాశముండును గదా. అపుడు మీరు వందల సంఖ్యలో వచ్చినదాయనకు స్వాగతము చెప్పుటకే. ఆయనిపుడు చాలా దూరముగా, కొన్ని వేల మైళ్లచేత వేఱుచేయబడియున్నాడు. ఎవరు నా ప్రక్కన పనిచేయుచుండ జూచుట కలవాటు పడితినో, అట్టి ఇతరులును

ఇప్పుడిచ్చుట లేరు. దేశమును ఊడ్చివేసిన తుఫాను వారిని దూర దూరము చెదరగొట్టివేసినది.

ఈ సారి ఏకాంతమున ఒక యేడు గడపుట నా వంత య్యెను. నేనిపుడు బైటకు వచ్చుసరికి, ఎల్లెడల మార్పునే చూచు చున్నాను. ఎవరు ఎల్లప్పుడు నా ప్రక్కనే కూర్చొనియుండునో, ఎవరు నా ఉద్యమమునందు నాకు సహచరుడో, అట్టి ఆయనిపుడు బర్మాలో కారాగారబద్ధుడు. మరియొకరు ఉత్తరప్రాంతమున నిర్బం ధమున క్రుమ్మగుచున్నారు. నేను వెలికి వచ్చి చుట్టును గలయ జూచితిని. సలహాను, ఉత్తేజమును బొంద ఎవరికొఱకు జూచుట కలవడియుంటినో వారికొఱకు జూచితిని. కాని వారెవ్వరు గాన రాలేదు. అంతేగాదు. నేను జైలునకు వెళ్ళినపుడు, దేశము ఆపాద మస్తకము 'వందేమాతరం' నినాదముతో ఉప్పొంగుచుండెను, సజీవమై యుండెను. కోట్లకొలది మానవుల ఆశాకిరణముతో స్పందించుచుండెను. అది నూతనముగా తమ హీనస్థితినుండి లేచి కనువిప్పిన వారి ఆశాకిరణము. నేను కారాగారమునుండి వెలుప లికి వచ్చినపుడు, ఆ నినాదము విన చెవి సారించితిని. కాని దానికి బదులు మౌనమే తగిలెను. దేశమును ఒక నీరవత (నిశ్శ బ్దత) ఆవహించెను. అందరు దిక్కుతోచని స్థితిలో నున్నట్లు గన్పిం చిరి. ఏలన అంతదనుక భవిష్యజ్యోతిదర్శనముతో నిండి, మన ముందుండిన భగవంతుని ఉజ్వల స్వర్గ మిపుడు లేదు. దాని స్థానంబున భీకరవర్ణముతో గూడిన అమంగళాకాశమే పైన గన్పిం చుచున్నది. ఇది ఉరుములను, మెఱుపులనే వర్షించెను. ఎటు బోవలయునో ఎవరికిని తెలిసినట్టు గన్పింపదు. కావున అన్ని వైపులనుండి వినవచ్చుచున్న ప్రశ్న యిదియే – "మే మనంతర మేమి చేయవలయును? మేము చేయగలిగినదే మున్నది?"

ఎటు బోవలయునో నాకును దెలియలేదు. అనంతర మేమి చేయవలయునో నాకును తట్టలేదు. కాని ఒకటి మాత్రము నాకు దెలిసెను. ఈ నినాదమును లేపినది, ఈ పోరాటమును పురికొల్పి నది సర్వశక్తిమంతమైన ఆ భగవంతుడే; ఇప్పుడు నెలకొన్న మౌనస్థితియు ఆయన ఆదేశమే. ఇంతకు ముందర విప్లవములో ఏ

మహాశక్తి పని చేసెనో నేటి నిశ్శబ్దముకూడ ఆ మహాశక్తియొక్క విన్యాసమే. ఆయన సంకల్పమే. ఒకసారి ఆగి దృష్టిని లోపలికి మళ్లించి ఆయన ఇచ్ఛ ఏమిటో కనుగొనుటకే ఆయన అటుల జేసెను. కాబట్టి ఈ నిశ్చేష్టత నన్ను నిరుత్సాహపరచలేదు. కారాగారవాసంలో నాకిది చిరపరిచితమే; ఒక సంవత్సరం పొడుగునా అట్టి నిశ్శబ్దస్థితిలోనే నాకు జ్ఞానోదయము కలిగెను.

బిపిన్ చంద్రపాల్

బిపిన్ చంద్రపాల్ జైలునుంచి బైటికి వచ్చినపుడు, ఆయనొక సందేశముతో పాటు వచ్చెను; అది అంతఃస్ఫురిత సందేశము. ఆయన ఇచ్చట ఇచ్చిన ఉపన్యాసము నాకు జ్ఞాపకమున్నది. అది దాని ధోరణి నందును, సంకల్పమునందును రాజకీయమనుటకంటె, మతపర మనుటయే ఎక్కువ సత్యము. ఆయన కారాగారమునందు తన సాక్షాత్కారమును గురించి భాషించెను. మన అందరి యందును గల భగవంతుని గురించి వచించెను. జాతిలోపలనున్న దైవమును గురించి పలికెను. తాను ఇచ్చిన తర్వాతి ఉపన్యాసములందు గూడ, ఈ ఉద్యమము లోపల సాధారణ శక్తిని మించిన అధికతర దేవతాశక్తి పనిచేయుచున్నదనియు, దాని దృష్టిలో సాధారణ లక్ష్యమును మించిన మహత్తర లక్ష్యము గలదనియు పేర్కొనెను.

అటులనే నేనుగూడ మిమ్ములను ఇప్పుడు గలసికొనుచున్నాను. నేనును జైలునుంచే మీ కడకు వచ్చుచున్నాను. మఱల ఉత్తరపారావాడకు చెందిన మీరే నాకు మున్ముందుగా స్వాగతము చెప్పుచున్నారు. మఱియు నీ స్వాగత వేదిక ఒక రాజకీయ సమావేశము గాక, మన మతసంరక్షణకు స్థాపితమైన ఒక సభాస్థలమగుట విశేషము. ఏ సందేశమును బిపిన్ చంద్రపాల్ బక్సార్ జైలులో స్వీకరించెనో, దానిని భగవంతుడు ఆలీపూర్ జైలులో నా కనుగ్రహించెను. *నేను కారాగారమునందున్న ద్వాదశమాసముల పొడవున దినదినము ఆ సందేశమును భగవంతుడు నాకు ప్రసాదించెను. నే నిపుడు జైలునుంచి వెలికివచ్చుట జరిగినది గనుక, ఆ సందేశమునే మీకు ప్రవచింప అతడు నన్నాదేశించెను.*

తక్షణ ప్రేరణ నేను బైటికి వచ్చెదనని నాకు తెలియును. నిర్బంధ సంవత్సరము ఏకాంత సంవత్సరముగాను, శిక్షణా సంవత్సరముగానే ఉద్దేశించబడినది. ఈశ్వర ప్రయోజనమునకు ఆవశ్యకమగు కాలముకంటె నన్నెవడు కారాగారమున పట్టి యుంచగలడు? నేను వచింప ఒక వాక్యమును, నేను ఆచరింప ఒక కార్యమును అతడు నాకందించెను. నే నా వాక్యము వచించువఱకు ఏ మానవశక్తియు నా నోరు కట్టివేయలేదు. ఈ ఉపకరణము ఎంత దుర్బలమైనను ఎంత క్షుద్రమైనను నేనాకార్యము నాచరించుదనుక ఏ మానవశక్తియు భగవదుపకరణమునకు అడ్డురాజాలదు. నేను బైటికి వచ్చియున్నాను గనుక, ఈ కొలది నిమిషములలోనే నాకొకమాట సూచించబడినది. దీనిని భాషింప నే నభిలషించలేదు. ఏది నా మనస్సులో నుండెనో. దాని నతడు అక్కడనుండి నెట్టివేసెను. ఇక దేనిని వచింపనున్నానో, ఒక ప్రేరణకు, ఒక నిర్బంధమునకు వశుడనై అట్లు చేయుచున్నాను.

శ్రీఅరవిందుని విషాదము నన్ను పట్టుకొని, చరచర లాల్ బజార్ స్టేషనునకు తీసికొనిపోయినపుడు, కొంత తడవు నా విశ్వాసము చలించెను; కారణము, భగవత్సంకల్పముయొక్క ఆంతర్యము లోనికి నా దృష్టి దిగలేకపోయెను. కావుననే ఒక క్షణము తోట్రుపడి, అతనికి నా హృదయములో నిట్లు మొఱపెట్టుకొంటిని – "ఇదియేమి? నాకు ఇట్టిది ఎందుకు దాపురించెను? నా దేశవాసుల కొఱకు నేను చేయవలసిన కార్యమొక్కటున్నదనియు, అది పూర్తియగువరకు నీరక్షణ అవశ్యముగా నుండుననియు నేను నమ్మితిని. అయినప్పుడు నే నిక్కడ ఎందుకున్నాను, మఱియు ఇట్టి ఆరోపణమీద నెందుకున్నాను?"

ఈ స్థితిలో ఒక దినము గడచెను, రెండవ దినము గడచెను. మూడవ దినము గడచుసరికి లోపలినుండి నాకీ వాణి వినవచ్చెను. "వేచి చూడుము" అపుడు క్రమముగా స్థిమితపడి, ప్రతీక్షింపసాగితిని. ఇట్టితఱి నన్ను లాల్‌బజార్‌నుండి ఆలీపూర్ గొని

పోయి, అచ్చట మనుష్యులకు దూరముగా, ఒంటరిగా నున్న ఒక ఇఱుకు గదిలో బడవేసిరి. అచ్చట అహోరాత్రములు నా లోపలి భగవద్వాణికై ప్రతీక్షించితిని. అతడు నాకేది చెప్పనున్నాడో తెలిసి కొనుటకు, నే నేది చేయఁదగునో నేర్చుకొనుటకు వేచియుంటిని. ఈ ఏకాంతమునందే ప్రథమ సాక్షాత్కారము, ప్రథమపాఠము, నాకు లభించెను.

మొదటి పిలుపు

ఈ ఏకాంతమును ప్రవేశించిన పిమ్మట నా కొక సంఘటన జ్ఞప్తికి వచ్చినది. నా నిర్బంధమునకు ఒక మాసము లేక అంతకన్నా పూర్వము నా కొక పిలుపు వచ్చెను. "*నీ కార్యకలాపములను కట్టిపెట్టుము, ఏకాంతమునకు బొమ్ము, అంతర్ముఖుడవుగమ్ము. అప్పుడు నీవు నాతో ఎక్కువ సన్నిహిత సంపర్కమున బ్రవేశింప గలుగుదువు*" అని ఆ పిలుపు హెచ్చరించెను. నా దుర్బలతవలన అప్పుడా పిలుపును నే నామోదించలేకపోతిని. నా కర్మ నాకతి ప్రియముగా నుండెను. నేనచట లేనిచో అది క్షీణించును, లేక భగ్నమై రూపుమాసి పోవునని తలంచితిని. నా గర్వము అంత అతిశయించి యుండెను. కావుననే దానిని విడిచివేయ నే నియ్యకొనలేదు.

(ఏకాంతమున నాకా పిలుపు జ్ఞప్తికి వచ్చిన పిమ్మట) అతడు నాతో మఱల భాషించి ఇట్లు చెప్పెననిపించెను; "ఏ బంధములను త్రెంచుకొన నీకు శక్తి లేకపోయెనో, వానిని నీ కొఱకు నేను త్రెంచి వేసితిని. కారణము నీవు ఆ కార్యములో కొనసాగవలయునని నా ఇప్పటి ఇచ్ఛయు గాదు, పూర్వమెప్పుడునుగూడ అది నా ఆలోచనయుగాదు. నీకొఱకు నుద్దేశించిన కార్యము మఱియొకటి గలదు. *దాని నిమిత్తమే నిన్నిటకు దెచ్చియున్నాను – దేనిని స్వయముగా నీవు నేర్చుకొనజాలకపోతివో, దానిని నేర్పుటకు, నాకార్యమునందు నీకు శిక్షణనిచ్చుటకు ఇట్లుచేసితిని.*"

గీతాకర్మయోగము

అతడు పిమ్మట గీతను నా హస్తము లందుంచెను. అతని బలము నాలో ప్రవే

శించెను. గీతాసాధనను జేయ అది నాకు సామర్థ్య మిచ్చెను. బుద్ధితో అర్థము చేసికొను నిమిత్తము గీత నా కివ్వబడలేదు. అర్జునునినుండి శ్రీకృష్ణుడు దేని నపేక్షించెనో, అటులే తన కార్యము చేయ నడుము కట్టు వారినుండి అతడు దేని నపేక్షించునో, దానిని నేను వస్తుతః సాధించవలయును. నేను రాగద్వేషములనుండి విముక్తుడను గావలయును. ఫలాపేక్షలేకుండ అతనికొఱకు కర్మ చేయవలయును. స్వీయఇచ్ఛకు స్వస్తిచెప్పి భగవంతుని హస్తము లందు విధేయము, విశ్వాసపాత్రము నగు ఉపకరణము గావల యును. ఉచ్చనీచులపట్ల, శత్రుమిత్రులపట్ల, జయాపజయముల పట్ల సమచిత్తమును గలిగియుండవలయును. అయినప్పటికి అతని కర్మము అశ్రద్ధగా చేయరాదు. దీనిని సాధించి హిందూమతము యొక్క అర్థమును నేను సాక్షాత్కరించుకొంటిని.

జీవన మతము – విశ్వాసమతములు

హిందూమతమును గురించి, సనాతన ధర్మమును గురించి మనము తఱచుగా ప్రసంగింతుము. కాని మనలో కొద్దిమందికి మాత్రమే ఆ మతమన నేమియో వాస్తవముగా తెలి యును. ఇతర మతములు కేవలం బాహ్యాతతంగము, మూఢనమ్మ కము, ఆడంబరములతో కూడినవి. కాని సనాతనధర్మము నిత్య జీవితమునకు సంబంధించిన విషయము. దాని అభివ్యక్తి మానవ జీవితపు ప్రత్యంశము తోటి పెనవేసుకొని వుంటుంది. ప్రాచీన కాలము నుండియు ఈ ద్వీపకల్పముయొక్క ఏకాంతమునందు మానవజాతి సముద్ధరణము నిమిత్తము పాలించి లాలించబడినదీ సనాతనధర్మమే. ఈ మతమును ప్రసాదించుటకే భారత భానుడు ఉదయించుచున్నాడు. ఇతరదేశములవలె ఆమె స్వార్థము నపేక్షించి విజృంభించదు, లేక శక్తిని పుంజుకొనినపుడు, ఆ శక్తితో బలహీ నులను మట్టుపెట్టుటకు ఆమె విజృంభించదు. *ఆమెకు అర్పించ బడిన సనాతనజ్యోతిని ప్రపంచమంతట ప్రసరింపజేయుటకే ఆమె పైకి లేచుచున్నది. ఇండియా ఎల్లపుడు మానవజాతి కొఱకే మనుగడ సాగించినది. మఱియు ఆమె ఇపుడు (తిరిగి)*

ఘనతను గాంచవలసినదియు మానవాళి నిమిత్తమేగాని, తన నిమిత్తము గాదు.

హిందూమత కేంద్రసత్యము

భారతదేశము తన (సనాతనజ్యోతిని) ప్రసరింపజేయవలసి యున్నది గావున అతడు నాకు అనంతరము చూపినది హిందూమతము యొక్క కేంద్రసత్యమును, (సామర్థ్యమునిచ్చి, అంతర్దృష్టినిచ్చి) అతడు తదుప లబ్ధిని (realisation) నాకు ప్రసాదించెను. ఎట్లన, అతడు ముందు నాపట్ల జైలు ఉద్యోగుల హృదయమును కరగించెను. కాగా వారువెళ్ళి జైలు సర్వాధికారియగు ఆంగ్లేయునితో నిట్లు విన్నవించిరి. "అతడు (శ్రీఅరవిందుడు) పాపము, ఆ ఇఱుకు కొట్టములో చివుకుచున్నాడు. ఉదయము, సాయంకాలము అతనిని ఒక అరగంట తన కొట్టము ముందు ఇంచుక పచారు చేయనిండు" అని వేడిరి. అట్లే ఏర్పాటు చేయబడెను.

ఇట్లు పచారుచేయుచున్న సమయమునందే అతని బలము మఱల నాలో ప్రవేశించెను. నన్ను ప్రపంచమునుండి వేఱుచేసిన జైలువంక జూచితిని. (నాకు గన్పించిన దేమిటి?) ఇక దాని ఎత్తైనగోడలచేత నేనెంతమాత్రము బంధింపబడి యుండలేదు; లేనేలేదు. నన్నట్లు చుట్టియున్నది వాసుదేవుడు, వాసుదేవుడే. నా గదిముందున్న చెట్టుక్రింద నడిచితినిగదా, అది వెనుకటి చెట్టు గాదు, అది వాసుదేవుడే అని తెలిసెను. అక్కడ నిలబడి నాపై గొడుగు పట్టియున్న శ్రీకృష్ణుడే అదియని గాంచితిని. నేను నా గది కటకటాలకేసి చూచితిని. అది (సామాన్యదృష్టికి) తలుపుగా పనిచేయుచున్న ఇనుపచట్రమేగాని వేఱుగాదు. మఱల అదియు నా దృష్టికి ఆ వాసుదేవుడే. అప్రమత్తముగా నాపై కాపుండిన ఆ భటుడెవరు? నారాయణుడే. లేక, ప్రక్కగా నా కివ్వబడిన ముతక కంబళ్ళ మీద పరుండి నే నేయనుభూతిని బొందితిని? శ్రీకృష్ణుని యొక్క బాహువులే నన్ను చుట్టియున్న అనుభూతిని బొందితిని. అవి నా ప్రియుని, నా మిత్రుని బాహురాజములు.

ఉద్ధరణ హేతువు

అతడు నాకు ప్రసాదించిన గభీరతర దృష్టియొక్క ప్రథమోపయోగమిది –

జైలులోని (సాధారణ) బందీల దిశగా దృష్టి సారించితిని. చోరులు, హంతకులు, వంచకులు నగు బందీలు వారు. కాని వారిని చూచు చుండగా, నేను వాసుదేవునే చూచితిని. ఈ కలుషిత ఆత్మల యందును, దురుపయుక్త దేహములందును నేను దర్శించినదా నారాయణునే. తమ సానుభూతి చేతను, దయాళత చేతను, మాన వత చేతను నన్ను సిగ్గుతో తలవంచుకొనునట్లు చేసినవారు, ఈ చోరుల హంతకుల మధ్య ఎందరో యుండిరి. అట్టి ప్రతికూల పరిస్థితులకు లొంగక, వారి సుగుణము లెట్లు తలయెత్తుకొని యుండెనో మఱి? విశేషించి, వారిమధ్య నేను జూచిన యొకడు నాకు మునితుల్యుడుగా గన్పట్టెను. అతడు నా జాతికి చెందిన రైతు సోదరుడు. అతనికి చదువను, వ్రాయను రాదు. బందిపోటు నేరారోపణపై పదిసంవత్సరముల కఠిన కారాగారవాసమునకు గుఱియైనవాడు. పై తరగతికి చెందిన వారమను మిధ్యాభిమాన ముచే ఎవరిని మనము అల్పులుగా భావించి, తృణీకరింతుమో, వారిలో నొకడా సాధుహృదయుడు. మఱియొక తూఱి భాషిం చుచు, భగవంతుడు నన్నిట్లు హెచ్చరించెను. "నా కార్యమించుక చేయ ఎవరి మధ్యకు నిన్ను బంపియున్నానో అట్టి ప్రజలను పరి కించుము. నేను ఉద్ధరించుచున్న జాతి స్వభావమిది. మఱియు నిదియే వారిని ఉద్ధరించుటకుగల కారణము."

మాజిస్ట్రేటులో నారాయణుడు

క్రింది కోర్టులో విచారణ ప్రారంభము కాగా, మమ్ములను మాజిస్ట్రేటు సమక్షము నకు గొనిపోయిరి. అప్పుడును అదే అంతర్దృష్టి నన్ననుగమించెను. అచ్చట ఆ పరమేశ్వరుడు నా కిట్లు పలికెను. "*జైలులో వేయబడినపుడు, కంగారుపడి, 'నీ రక్షణ ఎక్కడ?' అని నాకు నీవు మొరపెట్టుకోలేదా? అయితే న్యాయ మూర్తివైపు ఇపుడు చూడుము. ప్రతిపక్ష న్యాయవాది (Prose cuting Counsel) వైపు ఇపుడు చూడుము.*" అట్లే చూచితిని. *నేన పుడు చూచినది న్యాయమూర్తినిగాదు. వాసుదేవుని. అచ్చట ఉన్నతాసనమున ఉపవిష్టుడై యున్నది నారాయణుడు. ఇక ప్రతిపక్షన్యాయవాదిని వీక్షించితిని. నేనచ్చట వీక్షించినది ప్రభుత్వ*

న్యాయవాదిని గాదు. ఆ ఆసనము నలంకరించినవాడు శ్రీకృష్ణుడు, నా ప్రియుడు, నా సఖుడు. అచ్చట ఆసీనుడై చిరునగవు చిందించుచున్న నా సఖుడు.

అట్లు దర్శనమిచ్చి, "ఇప్పటికిని భయపడుచున్నావా?" అని ప్రశ్నించెను. "నేను మానవులందరి యందును (హృదయస్థితుడనై) యున్నాను. వారి చేతలను, మాటలను త్రోసివేసి వారిని అధిశాసింతును. నా రక్షణ ఇంకను నిన్ను రక్షించుచునే యున్నది. కనుక దేనికిని భయపడకుము. నీపై ఆరోపింపబడిన ఈ అభియోగమా – దానిని నాకు వదిలివేయుము. అది నీ పనిగాదు. నిన్నిక్కడకు తెచ్చినది విచారణకొఱకు గాదు, వేఱొక ప్రయోజనము కొఱకు. ఈ కేసు స్వయముగా నా కార్యమున కొక సాధనమేగాని మఱేమియు గాదు."

తర్వాత సెషన్స్‌కోర్టులో విచారణ ఉపక్రమించినపుడు, నేను నా న్యాయవాదికి సలహాలను వ్రాసి యివ్వ నారంభించితిని. నాపై వచ్చిన సాక్ష్యమునందు ఏది అసత్యమో, ఏయే అంశములందు ఆ సాక్షులను ఎదురు ప్రశ్నించవచ్చునో, ఆయనకు సూచించుచుంటిని. అట్టి యెడ నేను ఆశించనే ఆశించని సన్నివేశమొకటి సంభవించెను. నా పక్షపు ప్రతివాదము (defence) కొఱకు చేయబడిన ఏర్పాటులన్నియు అకస్మాత్తుగా మార్చివేయబడెను. కాగా ఇతర న్యాయవాది ఒకరు అక్కడ నా రక్షణకొఱకు నడుము కట్టి నిలబడెను. అతడు అకస్మాత్తుగా ఆవిర్భవించెను. అతడు నా మిత్రుడే అయినను, ఆయన అట్లు ముందుకు వచ్చునని నాకు తెలియదు. మీరందరు ఆ మహితాత్ముని నామము వినియే యున్నారు – శ్రీయుత చిత్తరంజన్ దాస్. నాకు విమోచనమును సాధించు నిమిత్తము తన తక్కిన వ్యవహారము లన్నింటికి ఆయన స్వస్తిచెప్పెను. తన సముపార్జన కంతకు సున్న జుట్టుకొనెను. అనేకమాసాల పర్యంతము అనుదినము, రాత్రింబవళ్లు శ్రమించి, పనిచేసి తన ఆరోగ్యమును పాడుచేసికొనెను. ఆయనను చూచినపుడు సంతుష్టచిత్తుడనైతిని, ఆయనకు సలహాలనందించుట అవసరమని భావించితిని.

అప్పుడది అంతయు నానుంచి (ఆవల) నుంచబడెను. మఱియు లోనుంచి ఈ సందేశము వచ్చెను "నీ పాదములకు పెట్టబడిన ఉచ్చునుండి నిన్ను తప్పించునట్టి పురుషపుంగవు డితడు. ఆ కాగితముల నావల బెట్టుము. ఆయనకు సలహాల నివ్వవలసిన వాడవు నీవు కావు. నేనాయనకు బోధింతును." అప్పటినుండి నాకై నేను నా న్యాయవాదికి ఒక్క మాటయు చెప్పలేదు. కేసును గుఱించి ఒక్క సూచనయు చేయలేదు. మఱియు నూటికి కోటికి నన్నడిగిన ప్రశ్నకు నేనిచ్చిన సమాధానము ఆ అభియోగమున కేమియు తోడ్పడ లేదని నేను కనుగొంటిని. ప్రతిసారి అదే జరిగినది. నే నాయనకే (కృష్ణునకే) వదిలి వేసి తిని. ఆయనే దానిని పూర్తిగా తన చేతులలోనికి తీసికొనెను. ఇక నదెట్లు ఫలించెనో మీకు తెలియనే తెలియును.

> *చేయుచున్నది నేను, కనుక భయపడకుము*

నా కొఱకతడేమి ఉద్దేశించెనో, అది నా కాదినుంచియు తెలియును. ఏలన, నేను పునః పునః దానిని వింటిని. సర్వదా అంతర్వాణిని ఆలకించితిని "నేను నిన్ను నడుపుచుండగా నీకు భయమెందుకు? నేను ఏ కార్యము నిమిత్తము నిన్ను కారాగారమునకు గొనివచ్చితినో, దానివైపుకు నీ దృష్టిని మఱలించుము. ఇక నీవు జైలునుంచి నిర్గమించినపుడు, గుర్తుంచుకొనుము – ఎప్పుడును భయపడరాదు. ఎప్పుడును వెనుకాడరాదు. దీనిని చేయుచున్నది నేను, అన్యుడెవ్వడును గాదు – దీనిని గుర్తుపెట్టుకొనుము. కావున ఎట్టి మేఘము లావరించినను, ఎట్టి ప్రమాదక్లేశములు పైకొనినను, ఎట్టి కఠినతలు కట్టెదుట నిలిచినను, ఎట్టి అసంభవతలు ఉఱమిచూచినను, ఏదియు అసంభవముగాదు, ఏదియు కఠినముగాదు. నేను జాతి లోపల నున్నాను, దాని ఉత్థానము (పైకి లేచుట) లోపలనున్నాను, నేను వాసుదేవుడను, నేను నారాయణుడను. నా ఇచ్ఛయే జరుగుతుంది. ఇతరుల ఇచ్ఛ జరగదు. నా సంకల్పమును మానవమాత్రులెవరు ఆపలేరు."

ఇట్లుండగా అతడు (వాసుదేవుడు) నన్ను ఏకాంతవాసము నుండి వెలికిదెచ్చి. ఈ కేసులో నాతోపాటు నిందితులైన వారి

మధ్య నన్నుంచెను. నా స్వార్థత్యాగమును గురించి నా దేశము నకు నే జేయు సేవానిరతిని గురించియు మీరు నేడెంతో చెప్పిరి. నేను జైలునుండి వెలికివచ్చిన దగ్గరినుండియు ప్రశంసాత్మకమగు ఇట్టి మాటలు వినుచున్నాను. కాని వ్యాకులభావము (embarrassment) తోను, బాధతోను వినుచున్నాను. ఏలన నా దౌర్బల్యము నాకు విదితమే, నా దోషములకు నేను దాసుడను. పూర్వముకూడ అవి నాకు మఱుగున లేవు. ఇక నా ఏకాంతవాసమున అవి అన్నియు ఒక్కుమ్మడిగా నాపై విజృంభించినపుడు, వాని ధాటిని తీవ్రముగా ననుభవించితిని. నేనొక దౌర్బల్యరాశిననియు, దోష యుక్తము, లోపభూయిష్ఠమునగు ఒక ఉపకరణము ననియు అపుడు నాకు తెలియవచ్చెను. ఉన్నతశక్తి నాలో ప్రవేశించిన పుడే నేను బలవంతుడ ననియు అపుడు నాకు కనువిప్పు గలిగెను.

_నీ కంటెను అధికులు!_

అట్టియెడ నే నీ యువకుల మధ్యకు వచ్చుట సంభవించెను. వారియందు పెక్కుమంది లోపల మహాధైర్యము ఉబుకుచున్నదని కనుగొంటిని. వారి శక్తితో బోల్చినపుడు నేను ఎందుకు పనికిరాను. వారిలో ఒకరిద్దరియందు మఱింత విశేషమును గాంచితిని. వారు నా కంటెను శీలముయందు మాత్రమే అధికులుగారు – అట్టివారు అనేకులుండిరి. ఏ బుద్ధి సామర్థ్యమునందు నేను గర్వించి యుంటినో, దానియందు గూడ వారు నాకంటె అధికులు. వారి యందది అంతగా వికసించబోవుచున్నది. ఈ విషయమున భగ వంతుడు నా కిట్లు చెప్పెను – "ఇది నేటి యువతరము, నా ఆదే శమునలేచి, నడుముకట్టుచున్న నూతన, బలవత్తర జాతియిది. వారు నీకంటె అధికులు. నీవు తప్పుకొనినను, నిద్రించినను, నా కార్యము జరిగియే తీరును. రేపు నిన్ను తొలగించి వేసినచో ఇక్కడీ యువవీరు లున్నారు. నీ వింతదనుక చేసినదానికంటె ఎక్కువ వీర్యముతో వారా కార్యమును నిర్వహించగలరు. నా నుండి నీవు కొంతబలమును బొందితివి. అంతే. ఆ బలముతో నీ

ఏ జాతికి సందేశమును ప్రవచింపుము. అది జాతిని ఉద్ధరించు టకు సాయపడును." అతడు నాకు చెప్పిన అనంతరవిషయమిది.

సర్వ సంశయ విచ్ఛిత్తి

ఇంతలో ఒక ఆకస్మిక సంఘటన ఫలితముగా నన్నొక ఒంటరి గదిలో వేసిరి. ఈ ఏకాంతకాలమున నా కేమేమి ఘటిల్లెనో చెప్ప నుత్సాహము లేదు. అయినను ఈ మాత్రము సూచింతును. దినదినము నారాయణుడు నాకు తన అద్భుతములను చూపించెను. మఱియు హిందూమతముయొక్క మహాత్త్యమును సాక్షాత్కరించుకొనునట్లు చేసెను. పూర్వము నాకనేక సంశయములు కలుగుచుండెను. ఇంగ్లండులో పరభావముల మధ్య పూర్తిగా పరవాతావరణము నందు నా పాలనా పోషణ జరిగెను. హిందూమతములోని అనేకాంశములను గురించి, అవి కల్పనలని ఒకప్పుడు నమ్ముచుంటిని. అందులో స్వప్నసదృశమగు నదియు, భ్రమాత్మకమగు నదియు, మాయామయమగు నదియు ఎంతో గలదని సంశయించుచుంటిని. కాని ఈ సమయమున హిందూధర్మసత్యములను దినదినము మనసులో దర్శించితిని. హృదయములో దర్శించితిని. శరీరములో దర్శించితిని. ఆ సత్యములు నాకు సజీవానుభవము లయ్యెను. మఱియు భౌతికశాస్త్రము వివరించలేని అనేక విషయముల ద్వారము నాకు తెలుపబడెను. నేను ఆదిలో అతని (భగవంతుని) సమీపించినపుడు పూర్తిగా భక్తుని భావముతోగాని, జ్ఞానిభావముతోగాని కాదు. బహుకాలము క్రిందట స్వదేశీఉద్యమానికి కొన్ని సంవత్సరాల పూర్వము నేనతని వైపునకు మళ్లితిని. పిమ్మట ప్రజారంగములోనికి లాగబడితిని.

అజ్ఞేయవాది విచిత్రప్రార్థన

ఆ రోజులలో నేను భగవంతుని సమీపించినపుడు, నా కతనిలో సజీవవిశ్వాసము శూన్యమనియే చెప్పవలెను. అపుడు నాలో అజ్ఞేయవాదియుండెను. నాలో నాస్తిక ప్రముఖుడుండెను. నాలో సంశయాత్ము డుండెను. అసలు భగవంతు డున్నాడనియే దృఢనిశ్చయము లేకుండెను. అతని సాన్నిధ్యానుభవము నాకు లేకుండెను. అయినను వేదసత్యమునకు, గీతాసత్యమునకును, హిందూమత

సత్యమునకును ఏదియో నన్నాకర్షించినది. ఈ యోగమునందెచ్చ టనో ఒక మహాసత్యముండవలయును. వేదాంతములమీద ఆధార పడిన ఈ మతమునందెచ్చటనో ఒక మహాసత్యముండవలయును అని నాకు తట్టెను. కావున యోగమువైపునకు తిరిగి, దాని నభ్య సింప నిశ్చయించుకొని, దానిపట్ల నాకు తట్టిన అభిప్రాయము యథార్థమేమో కనుగొన దలంచినపుడు నేనీ భావముతోను, ఈ ప్రార్థనతోను అట్లు చేయుట కుపక్రమించితిని – నిజంగా నీవు ఉన్నచో, నా హృదయము నీ వెఱుంగుదువు. నేను ముక్తిని అర్థిం చుట లేదని నీకు తెలియును. ఇతరులు అర్థించు దానిని నే నర్థించుటలేదని నీకు విదితమే. ఈ ప్రజలను నేను ప్రేమించు చున్నాను. వీరికే నా జీవితము వెచ్చించ గలుగుటకు నిన్ను ప్రార్థించుచున్నాను. వీరికొఱకు జీవించి ఈ జాతిని లేవనెత్తు టకు ననుమతి నిమ్మనియే నిన్ను అర్థించుచున్నాను.

ఈ యోగప్రాప్తి నందుటకు నేను చిరకాలము శ్రమించి తిని. తుదకు కొంతవఱకందుటయు జరిగెను. కాని నేను దేని నత్యంతము అపేక్షించితినో, దానియందు (దానిని బడయుట యందు) తృప్తిగలుగలేదు. కావున కారాగారముయొక్క రహస్య స్థానమునందు, నా ఒంటరి గదియందు దానికొఱకు మఱల అర్థిం చితిని. నే నడిగినదేమన – "నాకు నీ ఆదేశము నిమ్ము. ఏ కర్మ చేయవలెనో, ఎటుల చేయవలెనో నాకు దెలియదు. నా కొక సందేశము ననుగ్రహింపుము." అని వేడితిని. అటు పిమ్మట యోగ సంయోగమునందు రెండు సందేశములు వచ్చెను.

అందు ప్రథమ సందేశ మిట్లు వచించెను: "నేను నీకొక కార్యము నప్పగించితిని, అది ఈ జాతిని ఉద్ధరించుటకు ఉపక రించు కార్యము. అచిరకాలములోనే నీవు జైలునుంచి వెలికి వెళ్ళవలసిన సమయము వచ్చును. ఏలన, ఈ సారియైనను నీకు శిక్షపడవలయునని నా యిచ్ఛ కాదు. ఇతరులవలె తమ దేశము నిమిత్తము దుఃఖమున మ్రగ్గుచు, నీవు కాలము వెళ్ళదీయవలయు ననియు నా యిచ్ఛకాదు. కార్యసాధనకై నీకు పిలుపు నిచ్చితిని, అదియే నా ఆదేశము, దానికొఱకే నీ వర్థించితివిగదా? ఇదిగో,

నీకాదేశమిచ్చుచున్నాను. ముందుకుబోయి నా కార్యమును జేయుము."

> *ధర్మము కొఱకే, ధర్మము చేతనే*

ఇక ద్వితీయ సందేశము "ఈ ఏకాంత వాస సంవత్సరమున నీకు కొంత సత్యము చూపబడెను, దీనిని గూర్చి నీకు సందేహము లుండెను. ఇదియే హిందూమత సత్యము. ప్రపంచ సమ్ముఖమున నే నుద్ధరించుచున్నదీ మతమునే. ఈ మతమునే నేను – ఋషులు, మునులు, మఱియు అవతారముల ద్వారా పరిపూర్ణమొనరించి, విస్తరింపజేసితిని. ఇక నిప్పుడీ మతమే అన్ని జాతులయందును నా కార్యమును సాధింప సాగుచున్నది. నా వాక్యమును చాటు నిమిత్తము నే నీ జాతిని లేవ నెత్తుచున్నాను. ఇది సనాతనధర్మము. శాశ్వతమతము. ఇతః పూర్వము దీనిని వాస్తవముగా నీ వెఱుగవు. దీనినే నేను నీ కిపుడు ప్రకటము గావించితిని. నీలోని అజ్ఞేయవాదికిని, సంశయాత్మునికిని తగిన సమాధానము లభించినది. ఏలన, లోపలను, వెలుపలను నీకు నిదర్శనములను జూపితిని, భౌతికములు, మానసికములునగు ప్రమాణముల నిచ్చితిని. మఱియు ఇవి నీకు తృప్తిని గూర్చినవి. నీవు రంగమున దిగి నపుడు, నీవు నిరంతరము నీ జాతికీ వాక్యమునే ప్రవచింపుము. వారు విజృంభించుచున్నది సనాతన ధర్మము కొఱకే. వారు అభ్యుదయము నందుచున్నది ప్రపంచము కొఱకే గాని, తమ కొఱకుగాదు. ప్రపంచమును సేవించు నిమిత్తమే వారికి నేను స్వాతంత్ర్యమును ప్రసాదించుచున్నాను. కావున భారతావని పైకిలేచును – అని పలికినపుడు, పైకి లేచునది సనాతనధర్మమే. భారతము మహత్త్వముతో నొప్పారును – అని పలికినపుడు, మహత్త్వముతో నొప్పారునది సనాతనధర్మమే యని అర్థము. భరతఖండము విస్తరించి, తనను వ్యాపింపజేసికొనును – అని పలికినపుడు, తాను విస్తరించి తనను ప్రపంచమంతట వ్యాపింపజేసికొనునది సనాతనధర్మమే యని అర్థము. ధర్మము కొఱకే, ధర్మముచేతనే ఈ దేశము మనుచున్నది. కావున మతమును వృద్ధి పఱచుటయన దేశమును వృద్ధిపఱచుటయే. నేను

అంతట నున్నాను. అందరి యందును ఉన్నాను. అన్నిటియం దును ఉన్నాను – అని నీకు జూపితిని. నే నీ ఉద్యమమునం దున్నానని చూపితిని. దేశమునిమిత్తము కృషిచేయుచున్న వారి యందు నేను పనిచేయుటయే కాక, వారిని ప్రతిఘటించి, వారి మార్గమున నిలుచువారియందు గూడ నేను పనిచేయుచున్నానని నీకు జూపితిని. నేను ప్రతివానియందును పనిచేయుచున్నాను. మఱియు (కావున) మానవులు ఏమి చింతించినను, ఏమిచేసినను నా కార్యమునకు దోహదము చేయుదురేగాని, మఱేమియు జేయ జాలరు. వారుకూడ నా పనినే చేయుచున్నారు. వారు నా శత్రు వులుగారు, నా ఉపకరణాలు. నీ సర్వక్రియల యందును, ఎటు పోవుచున్నావో తెలియకయే, నీవు ముందునకు బోవుచున్నావు. నీవు ఒకదానిని చేయ తలపెట్టి, మఱియొక దానిని చేతువు. నీవు ఒక ఫలితమును లక్షించగా, నీ ప్రయత్నాలు దానికి భిన్నము, లేక విరుద్ధముకూడనగు ఫలితమునకే ఉపకరించును. ముందునకు వచ్చి, ప్రజలలో ప్రవేశించిన శక్తి ఆ దివ్యశక్తియే. బహుకాలమునుండియు నే నీ జాగృతికి (విప్లవానికి) సన్నాహము గావించుచున్నాను. ఇపుడు దానికి మహూర్తము వచ్చినది. దానిని నేనే సాఫల్యమునకు నడిపింతును" – అని భగవంతుడు తన సందే శమును ముగించెను.

కావున నేను మీ కిపుడు వచింపవలసిన దిదియే – మీ సంఘము పేరు "మతసంరక్షణ సభ" మతసంరక్షణము, ప్రపంచ ప్రాంగణమున హిందూమత సంరక్షణ సముత్థానములు – మన ముందున్న కార్య మిదియే.

కాని ఏది హిందూమతము? మనము సనాతనమని పిలుచు ఈ మతస్వరూపమేమి? ముందు దీనికి హిందూమతమను పేరేల గలిగెను? హిందూజాతి దానిని పాలించినది గావుననే దానికా శుభనామము. సముద్రము, హిమాలయము చుట్టియుండు ఈ ద్వీపకల్పముయొక్క (నిరుపద్రమవగు) ఏకాంతమునందు పెరిగి పెంపెసగినది గావున దానికా నామధేయము. ఈ పవిత్ర, ప్రాచీన భూమియందు ఆర్యుల హస్తములలో దానిని సమర్పింపగా, వారు

దానిని నిక్షేపము వలె యుగయుగాలుగా భద్రపఱచియుంచిరి గావున, దానికా అభిధానము. కాని అది ఒకే దేశముయొక్క ఆవరణమున గిఱీ గీయబడి యుండునది గాదు. విలక్షణముగాను, శాశ్వతముగాను అది ప్రపంచముయొక్క ఒకే పరిచ్ఛిన్నభాగము నగు జెందియుండునది గాదు.

సనాతనము గావున విశ్వజనీనము

మనము దేనిని హిందూమతమని పిలుచుచున్నామో, అది నిజానికి సనాతనమతము. ఏలన, తక్కిన మతము లన్నింటిని ఆలింగనముచేసికొని విశ్వజనీన మత మది. ఒక మతము విశ్వజనీనము గానిచో, అది సనాతనము గాజాలదు. ఒక సంకుచితమతము, ఒక శాఖీయమతము, ఒక ప్రత్యేకమతము పరిమితకాలమువఱకే, పరిమిత ప్రయోజనార్థమే మనగలదు.

ఈ మత మొక్కటియే భౌతికవాదముపై ధ్వజమెత్తగలదు. కారణము, భౌతికశాస్త్రపరిశోధనలను, తత్త్వశాస్త్రచింతనలను అది తనయందు ఇముడ్చుకొనుటయేగాక వాటి భావిగతినికూడ సూచించును.

ఈ మతమొక్కటియే మనతో భగవంతునకుగల సాన్నిహిత్యమును మానవజాతికి హత్తుకొనునట్లు వత్తిచెప్పును. మఱియు ఆ భగవంతుని మానవుడు సమీపించుటకు గల సంభవమార్గముల నన్నింటిని అది తన విశాలదృష్టిలో నాలింగనము చేసికొనును.

భగవంతు డందరియందును గలడు. అన్నింటియందును గలడు. అతనియందే మనము చరించుచున్నాము. అసలు మన ఉనికియే అతని యందు గలదు — అని అన్ని మతములు అంగీకరించును. కాని ఈ ప్రధాన సత్యమును ప్రతిక్షణము వక్కాణించి బోధించునదీ మత మొక్కటియే.

ఈ పూర్వోక్తసత్యమును అవగాహన జేసికొనుటకును, విశ్వసించుటకును మాత్రమేగాక, మన సత్తయొక్క ప్రతిభాగముతోను తదుపలబ్ధిని బొందుటకు బలమును ప్రసాదించున దీమత మొక్కటియే.

ప్రపంచము వాసుదేవుని లీల యనియు ఈ లీలయే ప్రపంచస్వరూప మనియు ప్రపంచమున కర్థముపట్టి చూపునదీ మతమొక్కటియే.

ఈ లీలయందు మనము మన పాత్రనెట్లు సర్వశ్రేష్ఠముగా నిర్వహించగలమో చూపునదీ మతమొక్కటియే – దాని సూక్ష్మతమధర్మములను, ఉదారతను నియమములను చూపునదీ మతమొక్కటియే.

అతిస్వల్పవిషయమునందుగూడ జీవితమును మతమునుండి వేఱుచేయనిదీ మతమొక్కటియే. అమృతత్వముయొక్క సారమును ఆస్వాదించినదీ మతమొక్కటియే. మఱియు మృత్యుబంధమును మననుండి తొలగించివేసినదీ మతమొక్కటియే.

ఇది నా మాటగాదు

భగవంతుడీ నాడు నా నోట నుంచి నదీ వాక్కునే. నేనిపుడు మీకు పలికినదియు ఈ వాక్కునే. అసలు నేనేది భాషింపదలంచితినో, అది నా నుంచి దూరముచేయబడెను. ఇక చెప్పుమని నాకేది ఇవ్వబడెనో, దానినిమించి చెప్ప నాకడ నేమియు లేదు. నాలోనికి భగవంతుడే వాక్యము ఊదెనో, నేను ప్రవచింప గలిగినదా వాక్యమును మాత్రమే. ఆ వాక్య మిపుడు సమాప్తమైనది.

సనాతన ధర్మమే జాతీయత

ఇట్టి శక్తితోనే మున్నొకసారి మీకు ప్రసంగించితిని. ఈ ఉద్యమము రాజకీయోద్యమము గాదని అప్పుడు చెప్పితిని. జాతీయత యన రాజకీయాలు గాదు, అది ఒక మతము, ఒక సిద్ధాంతము, ఒక విశ్వాసమునని అప్పుడు చెప్పితిని. నేడును దానినే చెప్పుచున్నాను గాని, దానిని మఱియొక రీతిలో, మీ ముందుంచుచున్నాను. జాతీయత యన ఒక సిద్ధాంతము, ఒక మతము, ఒక విశ్వాసమని ఇప్పుడిక నేను చెప్పను. సనాతనధర్మమే మనకు జాతీయత యని నేనిపుడు చెప్పుదును.

ఈ హిందూజాతి సనాతనధర్మముతోపాటుగనే పుట్టెను. దానితో పాటుగనే అది జీవించుచున్నది. దానితోపాటుగనే అది పెరుగుచున్నది. సనాతనధర్మము క్షీణించినపుడు, ఈ జాతి క్షీణిం

చును. ఇక సనాతనధర్మము నశించిపోవుట కవకాశమే యున్నచో, ఆ సనాతనధర్మముతో బాటుగనే ఈ జాతియు నశించిపోవును. సనాతనధర్మము – అదియే జాతీయత. నేను మీకు భాషింప నియుక్తుడ నైన సందేశ మిదియే.

శ్రీఅరవిందుల యోగ సిద్ధాంతమునకు మూలాధారము

శ్రీఅరవిందుల యోగ సిద్ధాంతము వారికి కలిగిన నాలుగు దివ్యానుభూతులపై ఆధారపడి యున్నది. 1910 లో పాండిచ్చేరికి రాకపూర్వమే మొదటి రెండు సిద్ధులు కలిగినవి. దేశకాలములకు అతీతమైన నిష్క్రియ బ్రహ్మసాక్షాత్కారము 1908 లో 'లేలే' మహాశయుని సాన్నిధ్యములో సలిపిన ధ్యానము యొక్క ఫలితము. సమస్తమైన సృష్టి మిథ్యగా తోచినది. పిదప ఆలీపూర్ కారాగారములో 1908-1909 ప్రాంతములో వారికి మరి యొకసారి కలిగిన దర్శనానుభూతి ఫలితముగా మిథ్యాభావము తొలగిపోయినది. సర్వభూతములు దైవముగానే గోచరించినవి.

కారాగారమే శ్రీఅరవిందులకు తపోభూమిగా పరిణమించినది. వారికి అప్పుడు అనేక స్థాయిలలో దివ్యసాక్షాత్కారము అయినది. బ్రహ్మయొక్క నిష్క్రియ, సక్రియ రూపములు అనుభూతములైనవి. ఉన్నతచేతనా లోకములలోనికి ప్రవేశము, తద్వారా అతిమానసికమునకు మార్గమేర్పడినది.

1912 సం॥ రం లో పరబ్రహ్మానుభూతి (పరమసత్యము) ఉన్నతచేతనా భూమికల పరిజ్ఞానము వారికి కలిగినవి. వాటి శక్తిని జడచైతన్యములోనికి సైతము తీసుకొనివచ్చు ప్రయత్నము నిరంతరంగా కొనసాగినది. 24 నవంబరు 1926 నాడు ఈ ప్రయత్నము ఫలించి అధిమానస దేవతలు (the highest of the planes between Mind and Supermind) భూలోకంలోకి దిగివచ్చిరి. అది అతిమానసశక్తి దిగివచ్చుటకు నాంది. యుగ

యుగాలుగా మానవజాతి కలలుకంటున్న దివ్యజీవనము ఇక సాధ్యము కాగలదు. 1926 నుంచి శ్రీఅరవిందులు ఈ అతిమాన సావిర్భావమునకై శ్రాయశక్తుల ప్రయత్నించిరి. ఈ ప్రయత్నమును ఇంకా తీవ్రపరచుటకై 1950 లో వారు ఈ భౌతికశరీరమును త్యజించి ఇతర భూమికలనుంచి ఈ పోరాటమును కొనసాగించిరి.

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి

వాక్కు సృజనశీలి

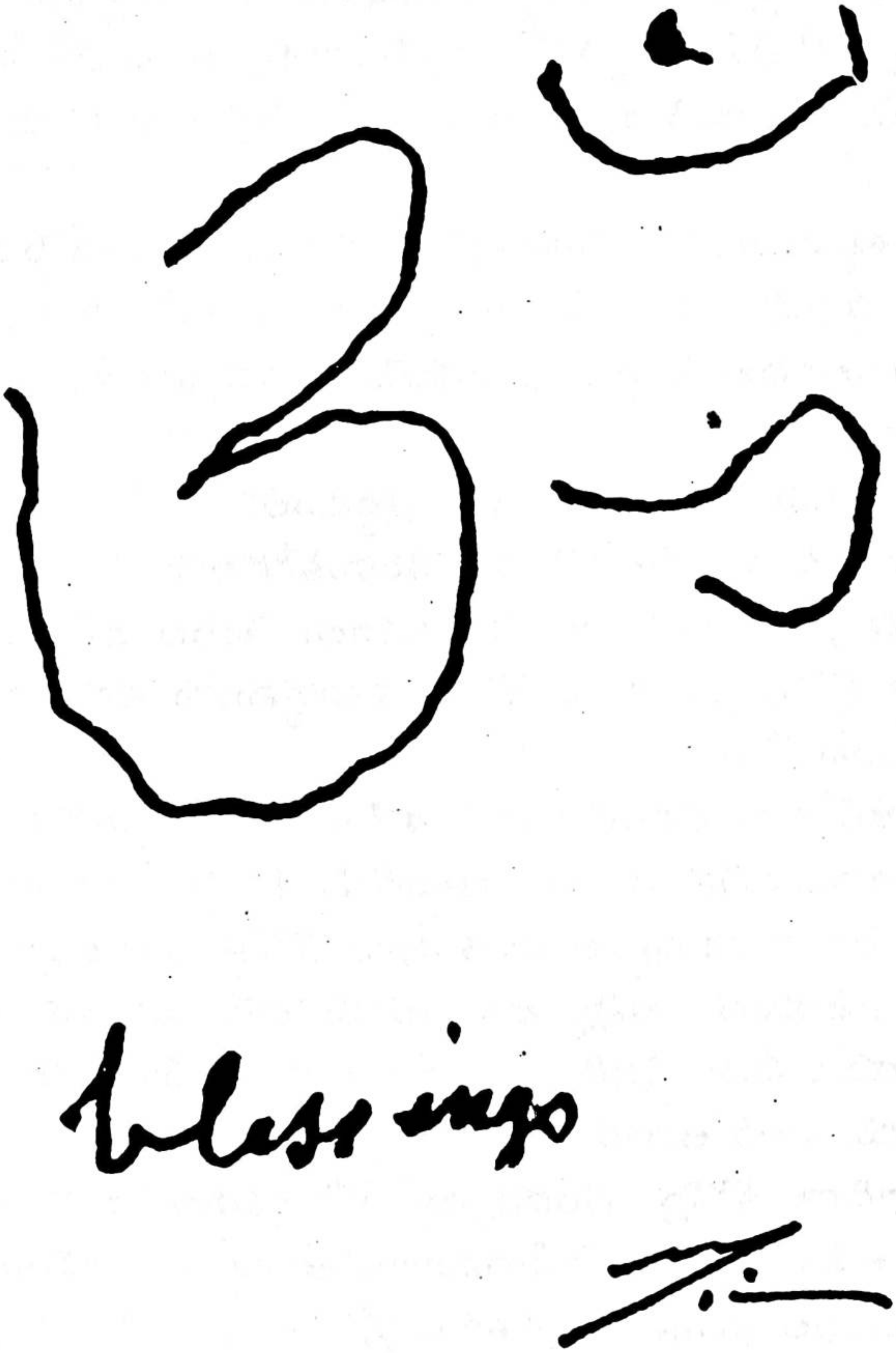
శ్రీమాత

వాక్కునకు సృజనశక్తి గలదు; భౌతికరంగములో మార్పుచేయ గల శక్తిగూడ కలదు. ఋషిప్రోక్తములైన గాయత్రి మంత్రాదులు, వాటి మహిమలు మనకు తెలియనివి కావు. మంత్రానికి నిజంగా శక్తి ఉన్నదా? ఇది సత్యమేనా? ఒక వేళ సత్యమైతే దానికి హేతువు లేమిటి అనేదే ప్రశ్న. మనం విశేషస్ఫూర్తితో ఒక శబ్దమును ఉచ్చరించినప్పుడు శబ్దతరంగములే కాక భావనాతరంగములుకూడ ఉద్భవించి ప్రచలితమౌతాయి. అంతే కాదు. అవి ఆ భావమును మోసుకొనిపోయి దానికి రూపకల్పన చేయగలవు. శబ్దము భావమునకు బాహ్యశరీరము.

– సంపాదకుడు

మనుష్యులు ఊసుబోక వాగ్వ్యవహారంతో విలువైన సమయాన్ని ఎంత వృథాచేస్తారో చెప్పలేము. ఇది అందరికి తెలిసిన విషయమే. కాని దీని నరికట్టే విధానము ఎవ్వరికి తెలియదు.

మన మొక సంగతి గుర్తించాలి. శబ్దములు శక్తినిధులు; మనోభావములకు వాహికములు; అందుకని భావనాశక్తిచే మనకు కావలసిన ప్రయోజనములను సాధించగలము.

OM is the signature of the Lord.

THE MOTHER

ఒక శబ్దమును ఉచ్చరించినపుడు దాని అర్థమును గురించి మనస్సులో విశేషస్ఫూర్తితో ధ్యానించాలి; అందులో శక్తిని నిక్షేపించాలి. అప్పుడది ఒక బాణము వలె వెళ్లి లక్ష్యమును సాధించ గలదు.

శబ్దములలోని చైతన్యానికి మూడు ప్రధానమైన మూలములు కలవు. మొదటి రెండు శబ్దములందే స్వతస్సిద్ధములై ఉన్నవి. అందలి లోతైన భావముపై మనస్సును కేంద్రీకరించుట మూడవ కారణము.

ఈ మూడు శక్తులు ఒక శబ్దములో ఒకేసారి ప్రయుక్తమైనప్పుడు అది మంత్రశక్తిని సంతరించుకోగలదు.

1) మనస్సులో ఆలోచనా తరంగములు ఎటుల జనించునో అదే విధంగా కొన్ని శబ్దములు భౌతిక పదార్థమును తరంగితము చేసి పరణమింప చేయగలవు.

ఆలోచనా తరంగములకు శాబ్దిక తరంగములకుగల సామ్యమును గమనించిన యడల, భాషలోని కొన్ని మూలధాతువులు మనకు తెలియగలవు. ఆ ధాతువులు కొన్ని మూలభావములను ప్రకటింపజేయును. అన్ని భాషలలోను అదే విధమైన అర్థమును కలిగి యుండును. (ఇది భాషల యొక్క లిఖిత రూపమునకు వర్తించదు. వాటి ఆధారములు వేరు)

2) అనాదిగా కొన్ని సందర్భములలో ప్రయుక్తమైన శబ్దములు కలవు. అవి మంత్రశక్త్యోపేతములు. ఆ శబ్దములు నిజంగా శక్తి భాండారములే (batteries of energy)

3) మరి కొన్ని శబ్దములు సజీవమైనవి. వాటిని దీక్షతో ఉచ్చరించిన వెంటనే ఫలితము కలుగును.

'ఓం' అనే సంస్కృత శబ్దము దానికి చక్కని తార్కాణము. పైన నిర్వచించిన మూడురకముల శక్తులకు నిలయము.

భారతదేశములో ఏ దేవతను పూజించినా, కొలిచినా, ధ్యానించినా ఓంకారముతోనే నిర్దేశించెదరు.

కల్లోలమైన వాతావరణమును శాంతపరచేందుకు, మనస్సును స్థిమితపరచేందుకు అనంతకాలమును నిర్దేశించేందుకు 'ఓం' కారము ఒక మహా మంత్రము.

కొన్ని శతాబ్దాలుగా మానవులు ప్రయోగించుట వలన 'ఓం' కార శబ్దము అనంతమైన మానసిక శక్తులను సంతరించుకొని యున్నది. ముఖ్యంగా హిందువులకు ప్రత్యక్షంగా దైవమును సాక్షాత్కరింపజేసి ఆయన శక్తిని ఆహ్వానింపజేయుట కిది సాటి లేని మంత్రరాజము.

ప్రాచ్యదేశీయులు స్వాభావికముగా భగవదాభినివేశము కల వారు. 'ఓం' కారము యొక్క మహిమను పూర్తిగా గుర్తించిన వారగుటచే దానిని వర్ణించి ఫలితమును పొందగలరు.

అనువాదం: ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

శ్రీమాతతో ముచ్చట్లు

శ్రీమాత: ఇది జనవరి నెల కదా!

అవును తల్లీ

ఇక్కడ ఏమని వ్రాసి ఉన్నదో చూడు

(ప్రతి నెలా పుష్పాలు చిత్రించి ఉన్న పెద్ద కేలండర్ని తల్లిగారి దగ్గరకు తీసుకొని వెళ్ళేవాడిని. దానిపై ఆమె ఒక ప్రార్థన వ్రాశేవారు.)

"శ్రీఅరవిందుల శతవార్షికమైన ఈ సంవత్సరములో వారి అనుయాయులుగా ఉండే యోగ్యత పొందేందుకుగాను పాటు పడదాము"

ఆ తరువాత?

"వారి ఉపదేశాలకు విధేయులమై అనుసరించి అతిమానవుని రాకకు సన్నాహాలు చేద్దాము. ఆనందదాయక కొత్త సంవత్సర శుభాకాంక్షలు."

ఈ పువ్వు పేరేమిటి?

"అతిమానవీయత"

ఇది ఏమి పువ్వు?

దాలియా పువ్వు.

అవును కదా.

(శ్రీమాత ఫిబ్రవరి నెల కోసం ప్రార్థన వ్రాసి దాని క్రింద 'ఓం' అని లిఖించారు.)

"అమందానందకందళిత సమర్పణతో ప్రకృతి మళ్ళి మళ్ళి దైవాన్ని ఆవిష్కారం చేస్తూంటుంది."

'ఓం'

ఓంకారం ద్వారా దైవాన్ని పొందగలరు. రూపాంతరీకరణ చేయ గల సామర్థ్యం ఓంకారానికుంది. ఓంకారం దైవానికి ప్రతిరూపం.

అవును. నిజమే. ఓంకారం దైవానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తుంది. ఓంకారం శబ్దరూపం కదా?

నిజమే అది శబ్దమే. ప్రపంచంలోని ఆకాంక్షంతా దైవంవైపు మళ్ళుతున్నప్పుడు ఓ.... మ్ వెలువడుతుందని పెద్దలంటారు.

నిజమే తల్లీ

అందుకే ఓ.... మ్ ని ఉచ్చరిస్తారు

అమ్మా! తమరు ఓంకారం వల్లించండి. మళ్ళి మళ్లి

ఓ.... మ్. ఓ..... మ్.

మీ ఓంకారం మహత్తరంగా ఉంది. మళ్ళీ చెప్పండి.

అంతటా ఇలాగే ఉంటుంది. ఓ......మ్. ఓ......మ్.

అవును తల్లీ

నేను 60 ఏళ్ళ క్రితం ఫ్రాంసులో ఉన్నప్పుడు హిమాలయాల్లో తిరిగివచ్చిన ఒక ఫ్రెంచి వ్యక్తి చెప్పే ఉపన్యాసం విన్నాను. హిమాలయాల్లో ఉండగా ఆతను ఒక సన్యాసిని కలుసుకున్నాడట. ఆ సన్యాసితో తనకు పూర్వపరిచయమేమీ లేనప్పటికీ కలిసినప్పుడు ఇంకేమీ మాట్లాడకుండా ఓ.... మ్. అని మాత్రం చెప్పాడట. దానితో అతనిలో పూర్తిగా మార్పు వచ్చిందట. అని అతను ఓ... మ్ అనగానే నాలోకూడా అటువంటి మార్పే కలిగింది. అంటే

ఓ.... మ్ అంటూంటే ఆ భగవంతుడే దిగివస్తున్నట్లు అనిపించింది. విన్నావు కదా.... ఈ రహస్యాన్ని మరిచిపోయేవు జాగ్రత్త!

అలాగే తల్లీ

కాబట్టి ఓ....మ్. ఓ.....మ్ అనుకుంటూ దాని శక్తిని ఆవిష్కరింప జేయాలి. ఏ గొడవ వచ్చినా అది ఓంకారంతో సర్దుకుంటుంది.

(జనవరి 1972 లో మోనా సర్కారుతో జరిపిన సంభాషణ)
అనువాదం అ. ప్రభావతి. అమరవాది వెంకటరామశాస్త్రి

ఓంకారము పరబ్రహ్మ స్వరూపము

శ్రీఅరవిందులు

మన ఆధ్యాత్మిక వాఙ్మయములో 'ఓం' కారమునకు చాల విశిష్టమైన స్థానమున్నది. అల్పాక్షరములతో అధికమైన అర్థాన్ని నిర్దేశించటం సంస్కృత భాష లక్షణము. కాని 'ఓం' అనే అక్షరం మట్టుకు అన్నిటికి మించిన షార్ట్ హేండ్. అరచేతిలో బ్రహ్మాండాన్ని అందించగల మహామంత్రము. – సంపాదకుడు

బ్రహ్మజ్ఞానమును పొందుట కడు దుర్లభము. కాని దానిని ఓంకారోపసన ద్వారా సాధించవచ్చును. అది తురీయమునుండి భౌతికము వరకు గల నాలుగు బ్రహ్మ చైతన్యావస్థలకు ప్రతీక. అది ఒక మంత్రము – అంతర్ ద్వారములను తెరచి మంత్రార్థమును తెలియబరచునది. ఓంకారము సృష్టిలోను, అతిభౌతిక లోకముల లోను, కారణలోకములోను, (causal plane) తురీయములోను వ్యాపించియున్న ఏకమాత్ర చైతన్యమును సిద్ధింప జేయును. ఓంకారోపాసకుల లక్ష్యము సర్వసాధారణంగా తురీయావస్థను పొందుటయే.

*

ఓంకారము బ్రహ్మ యొక్క బహిరాంతర కారణాలవస్థలు మూడింటికి చిహ్నము. అ, ఉ, మ అనే మూడక్షరములు పృథ్వీనుండి ఆకాశము వరకు వరుసగాగల మూడులోకములను సూచించును. 'ఓం' అనే సంయుక్తాక్షరము నాలుగవ తురీయావస్థను సూచించును. దేవతలను సంబోధించుటకు సర్వకర్మలను, యజ్ఞములను ఆచరించుటకు ప్రయోగించు ఆద్యక్షరము 'ఓం'. దీని అర్థమేమిటి? మన కర్మలన్నింటిని స్వార్థరహితంగా, ఓంకార స్ఫూర్తితో, దేవతల నుద్దేశించి, తద్దేవతల అభివ్యక్తిగా, బ్రహ్మచైతన్య స్రవంతిగా నిర్వర్తించవలెను.

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

సర్వశబ్ద వాగ్బీజం – ఓం

శ్రీఅరవిందులు

సర్వ శబ్దములు, సర్వభావములు ఓంకార బీజము నుండి వికసించిన పుష్పములే. ఓంకారమే నామరూప జగత్తుకు మూలమైన సద్వస్తువు, ఏకమాత్ర సత్త. ఈ ఓంకారము అన్ని తాళములను తెరవగల మాస్టర్ 'కీ'; అన్ని చిక్కుముడులను విప్పుతుంది; అన్ని సమస్యలను పరిష్కరిస్తుంది; అన్ని వస్తువులను పరిణమింప చేస్తుంది; అన్ని జీవులను తరింప జేస్తుంది!

– సంపాదకుడు

ఋక్కంటే తన జ్ఞానకిరణాలతో మనస్సును దీప్తివంతం చేసే మంత్రవాక్కు; యజుస్సంటే కర్తవ్యాన్ని శాసించి, సత్కర్మ నిర్వహణ సామర్థ్యాన్ని ప్రసాదించే వాక్కు; సామమంటే పరమాత్మ దివ్యసంకల్పాన్ని ప్రశాంత మాధుర్యానుభూతిగా సిద్ధింపజేసే మంత్రవాక్కు. ఇవన్నీ కూడా పరమేశ్వరుడైన పరబ్రహ్మ స్వరూపమే. దివ్యసంకల్ప స్వరూపమైన మంత్రం తన సంకల్పానికి యథా

ర్ధత చేకూరుస్తుంది. దివ్యానంద స్వరూపమైన మంత్రం ఆధ్యాత్మికానందాన్ని జగత్తుయొక్క అస్తిత్వంగా పండిస్తుంది.

సర్వ వాక్కులూ, సమస్తభావాలూ మహత్తరమైన ఓంకారమనే పుష్పం యొక్క వికాస విలాసాలు. ప్రణవ స్వరూపమైన ఓంకారమే శాశ్వత సనాతన శబ్దం. పంచేంద్రియగోచరమైన వ్యక్త స్వరూపాలు, సృజనాత్మక చైతన్య విలాసాలైన స్వయంకల్పిత సృజనాత్మక స్వరూపాలుగా, వస్తుసంచయమూ, దేని ఆకారాలో అవన్నీ గూడా అనంతత్వం యొక్క స్వయం సమీకృత ప్రజ్ఞాన శక్తి (self-gathered superconscient power of the Infinite) వెనుక వ్యక్తమవుతాయి.

ఓంకారమే సర్వవస్తుజాలానికీ, సమస్త భావ సంచయానికీ, నామరూపాలకూ పరమోన్నత నిధానం (sovereign source) బీజం, ఉత్పత్తిస్థానం. అంతేగాక ఓంకారం స్వయం పూర్ణమైన, నిరపేక్షమైన, ఇంద్రియాతీతమైన ఆది ఏకత్వం. వ్యక్త స్వరూపాలన్నిటికీ పరమమైన, కాలాతీత రహస్యం, కేవలమైన (self-existent) దివ్య అస్తిత్వం.

*

[శ్రీమద్భగవద్గీత సప్తమాధ్యాయం 8-11 శ్లోకాల్లో శ్రీకృష్ణుని ప్రవచనం]

"సూర్యచంద్రులలోని వెలుగును 'నేను', పురుషులలోని పౌరుషాన్ని 'నేను', బుద్ధిమంతులలోని బుద్ధిని 'నేను', శక్తివంతులలోని శక్తిని 'నేను', తాపసులలోని తపశ్శక్తిని 'నేను', జీవితంయొక్క అస్తిత్వాలన్నీ 'నేను'." ఇవన్నీ నా విన్యాసములు. ఒక్కొక్కటీ మూల తత్త్వము యొక్క ఒక్కొక్క ప్రత్యేక లక్షణము. దివ్యశక్తికి సంకేతము.

మళ్లీ భగవానుడు "సర్వవేదాల్లో ప్రణవాన్ని 'నేను' అన్నాడు. ప్రణవమంటే అన్ని శబ్దాలకూ మూలమైన ఆద్యక్షరం ఓంకారమన్న మాట. ఈ ఓంకారమే వ్యక్తమైన సర్వ సృజనాత్మక శబ్ద స్వరూపాలకూ ఆధారం. శబ్దానికీ, వాక్కుకూ సంబంధించిన విశ్వజనీన రూపకల్పనమే (universal formulation)

ఓంకారం. ఆధ్యాత్మికశక్తినీ, శబ్దాలలోనూ, వాక్కులోనూ బీజ ప్రాయంగా నిహితమై యున్న సర్వ సంభావ్యతనూ (potentiality) ఓంకారం తనలో ధరించి, సమీకరించుకుని, సమన్వయపర చుకుని విడుదల చేస్తుంది. ఆ శబ్దం నుండే వికాసం చెందిన పరిణామంగా భావింపబడే సంభాషణకు ఉపయోగపడే భాష ఏర్పడింది. ఇంద్రియ గోచరమయ్యే ప్రకృతి విలాసాలుగానీ, ప్రాణం యొక్క విన్యాసాలుగానీ, వెలుగుయొక్క విలసనాలు గానీ పరా ప్రకృతికి చెందినవి కావు. ఆధ్యాత్మశక్తిలోని ప్రధాన గుణమే స్వభావాన్ని సృష్టిస్తుంది. ఆ విధంగా వ్యక్తమైన ఆత్మశక్తీ (force of spirit) దాని యొక్క చైతన్య ప్రకాశమూ (light of its consciousness) ఆ చైతన్యశక్తి యొక్క ఉద్ధృతీ (power of its energy) ఒక శుద్ధమైన మూల లక్షణ చిహ్నంగా వ్యక్తమైనపుడు, అది దాని యొక్క స్వ స్వభావమవుతుంది. శక్తీ – ప్రకాశమూ – ఉద్ధృతీ అనీ సనాతన బీజం నుండి ప్రభవించిన అంశాలన్నీ కూడా దాని వికాసాలో, దాని నిష్పన్నాలో (derivations) వైవిధ్య రూపాలో (variables) నిరంతరం మార్పు చెందే అంశాలో (plastic circumstances) అయి వుంటాయి.

అందువలననే భగవద్గీత సర్వే సర్వత్రా వర్తించే ఒక సామాన్య సత్యాన్ని ఈ సందర్భంలో మన కందిస్తున్నది. "ఓ పార్థా 'నన్ను' సర్వభూతాల యొక్క సనాతన బీజంగా తెలుసుకో." ఈ సనాతన బీజమే ఆధ్యాత్మిక అస్తిత్వం యొక్క శక్తి (the power of spiritual being), అస్తిత్వ చైతన్యంలోని జ్ఞాతసంకల్పం (the conscious will in the being), మరో సందర్భంలో చెప్పబడినట్లు మహద్బ్రహ్మమనే అతిమానస విశాలత్వంలో దివ్యాత్మ నాటిన బీజం. దాని నుంచే సర్వ దృశ్యమాన జగత్తులూ ప్రభవించాయి. ఈ దివ్యత్వం యొక్క బీజమే సంభూతి జెందుతుంది; ఒక విలక్షణమైన రూపంగా సర్వభూతాలలోను ప్రకాశిస్తుంది; దాని స్వధర్మమౌతుంది.

భావానువాదం: ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి

'ఓం' సనాతన సృష్టి మంత్రం

శ్రీఅరవిందులు

మనకు స్థూలమైన శబ్దమును గురించే తెలుసు. నిశ్శబ్దమైన శబ్దమును గురించి తెలియదు. కాని యోగులకిది కొత్త కాదు. వారు లోతైన చైతన్యంలో విహరిస్తూ వుంటారు. మనకు దృశ్యము కాని దృశ్యములు, శ్రవణముకాని శబ్దములు వారికనుభూతమౌతూనే వుంటాయి. అట్టి శబ్దములకు మామూలు శబ్దము కన్న అధికమైన సృజనశక్తి ఉంటుంది. మంత్రములు ఈ కోవకు చెందినవే. మన మన్వేషించవలసినవి ప్రాపంచిక వస్తువులు కావు. ప్రాపంచిక వస్తువులకు పూర్వమైన మూలతత్త్వము.

— సంపాదకుడు

శబ్దతరంగాలకు రూపాలను సృష్టించే శక్తితో పాటు వాటిని లయం చేసే శక్తికూడా ఉందని మనకు తెలుసు. ఆధునిక విజ్ఞానంలో ఇది సర్వసాధారణమే.

> *మంత్రము అగాధాలలోనుంచి పొంగివస్తుంది*

నిజానికి – వాక్కు సృజనాత్మకమైనది. ఇది మనో వికారాల్ని, మానసిక స్వరూపాల్ని, క్రియాప్రేరణలను సృష్టిస్తుంది. వాక్కుకిగల ఈ సృజనాత్మక చర్యను మంత్రోపాసన ద్వారా సనాతనవైదిక సిద్ధాంతమూ, ఆచరణా కలిసి విస్తృతం చేశాయి.

మంత్రం అంటే మరేమీ కాదు. మన అంతరాంతరాల్లో అట్టడుగు పొరల్లో ప్రగాఢ సృజనాత్మక చైతన్యంతో పాటమరించి శక్తిని (బ్రహ్మతత్త్వాన్ని) సంతరించుకున్న పదమే మంత్రం. ఇదే మంత్ర సిద్ధాంతం. *ఈ మంత్రం మానసికమైనది కాదు. హృదయంలో గూడు కట్టుకున్న స్పందన వల్లనే తప్ప మేధవల్ల రూపుదిద్దుకోదు.* హృదయస్పందనతో ఆవిర్భవించిన భావంనే నిరంతరంగా ధ్యానించబడుట వలన మరింత ప్రదీప్తమై, విస్పష్టమై, వినిపించే శబ్దంగానో వినిపించని ప్రణవంగానో బయటకు

నెట్టివేయబడుతుంది. వినిపించే శబ్దం కంటె వినిపించని ప్రణవానికే ఎక్కువ శక్తి ఉంటుంది. సృజనాత్మక చర్యలో ఇది కచ్చితమైన ఫలితాన్ని ఇస్తుంది.

మంత్రము మన స్వభావమునే మార్చివేయగలదు

మంత్రం – మనలో నూతన మానసిక సామర్థ్యములను సృష్టించడమే కాదు – గతంలో మనకులేని విజ్ఞానాన్ని, నైపుణ్యాన్ని బహిర్గతం చేస్తుంది. మంత్రం ఉపాసకునిలోనే గాక, ఇతరుల మనస్సుల్లో కూడా అటువంటి ఫలితాన్నే ఇస్తుంది. అంతేకాదు పరిసర మానసిక, ప్రాణిక వాతావరణంలో ప్రకంపనలను సృష్టిస్తుంది. ఫలితంగా భౌతికతలంలో వారి సాధనలోను, క్రియల్లోను, ఆఖరికి వస్తురూపాలను మలచడంలోను కూడా ప్రభావం చూపుతుంది.

శుద్ధ సత్యము యొక్క స్పందనము వాక్కు

ఈ దివ్యమంత్రం – వాక్కునకే వాక్కు. అనంతమూ సర్వశక్తిమంతమూ అయిన పవిత్ర చైతన్యస్థితి యొక్క నాదమే మంత్రం. స్వచ్ఛమైన ఈ చైతన్యస్థితి దార్శనికతను, స్వతసిద్ధ శక్తి లక్షణాన్ని సంతరించుకుని ఉంటుంది. ఇది మనస్సుచేత, మనస్సులో వస్తువుల పరమ సత్యవాక్కుగా మలచబడుతుంది. ఏ పదార్థమైనా, ఏ తలం మీద అయినా రూపంగాని, వ్యక్తీకరణగాని దాని సృష్టి సమర్థత నుండే ఆవిర్భవిస్తుంది. The Supermind using the Word is the creative logos.

సనాతన వేదమంత్రం ఓంకార ప్రణవంలోని అ,ఉ,మ మాదిరిగాను, తాంత్రిక మంత్రంలో మాదిరిగాను ప్రతీ మంత్రానికి బీజాక్షరాలు ఉంటాయి. ఆ బీజాక్షర సంపుటిలో వస్తువుల లక్షణాలు ఉంటాయి. ఆ లక్షణాల రూపాలు స్ఫూర్తిదాయకమైన వాక్కులో నిక్షిప్తమై ఉంటాయి. వాక్కులో ఒదిగి ఉన్న రూపాలను దివ్య నైపుణ్యాలు విశ్వంలో ఆవిష్కరిస్తాయి. అటువంటి దివ్యనైపుణ్యాలను మానవులకు కలిగించేవి బీజాక్షరాలే.

ఈ బీజాక్షర సంపుటి (మంత్రం) సృష్టించే శబ్దతరంగం అస్తవ్యస్తమైనది ఏం కాదు. ప్రతీ దానికి ప్రత్యేకమైన ఓ లయ ఉంటుంది. ఆ శబ్దతరంగం ఓ విశ్వప్రణాళిక ననుసరించి విహరిస్తుంది. లయకు సంబంధించిన సిద్ధాంతమూ, అమరిక, శ్రావ్యత ప్రకారమే ప్రపంచనిర్మాణ ప్రక్రియ జరుగుతుంది. కాబట్టి ప్రపంచ సృష్టికి ప్రణవనాదమే కారణమన్న మాట. స్రష్ట (బ్రహ్మ) కు ఓం కారం శబ్దప్రతీక. ఇంతెందుకు... పరమ పురుషుని లయ విన్యాసమే జీవితం.

సరే! బాగానే ఉంది. అయితే ప్రపంచంలో ప్రణవం సృష్టించే చైతన్యానికి పూర్వం వ్యక్తమయ్యేది ఏది? బ్రహ్మ అందామా? అలా అనడానికి వీల్లేదు. ఎందుకంటే ఆయన్ని వాక్కుతో వ్యక్తం చేయలేము. ఆయన ఆయన్ని వ్యక్తీకరించుకోవడానికి మంత్రం ఉపయోగించడు. అయితే ఆయన్ని గురించి ఆయనకే తెలుసు. బ్రహ్మాండంలోని ఆకృతుల వెనుక ఉండే తన పరమసత్యాలను గురించి సైతం ఆయనకు తెలుసు. అవి ఆయన దివ్యదృష్టికి సదా స్వయంవ్యక్తం అవుతూనే ఉంటాయి. కాబట్టి – ప్రణవానికి పూర్వం వ్యక్తమయ్యేది బ్రహ్మ ప్రతీకలు. బ్రహ్మ తత్వాలు అంటే సరిపోతుంది.

(బ్రహ్మకు సమగ్రమైన శబ్దప్రతీక ఓం కారమే కదా!)

వాక్కు సృజిస్తుంది, వ్యక్తీకరిస్తుంది – అనడం కంటే వాక్కే సృష్టి, వాక్కే వ్యక్తీకరణ అనడం బాగుంటుంది. వాక్కు చేత బ్రహ్మ వ్యక్తీకరింపబడడు కాని వాక్కుమాత్రం బ్రహ్మచేత వ్యక్తీకరింపబడినదే!

కాబట్టి మన పరమాశయంగా అనుసరించవలసింది, అంగీకరించవలసింది – ఈ ప్రపంచంలోని సంఘటనలూ కాదు. దృశ్యాలూ కాదు. మన సంకల్ప సిద్ధి కోసం, మానసికపరిశీలన కోసం వివిధరూపాలు వెదజల్లి ప్రణవం (మంత్రం) దేన్ని ఆవిష్కరించదలచుకున్నదో – అదే – అదే మన ఆశయం. మరోలా చెప్పాలంటే – సకల సృష్టికి ఆదిమూలమైన సర్వోత్కృష్టుని సన్నిధానమే.

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

ఛాందోగ్యోపనిషత్తు – మొదటి వాక్యం

శ్రీఅరవిందులు

మన ఉపనిషత్తులు జ్ఞాన భాండారములు. బ్రహ్మజ్ఞానానికి రాచబాటలు. ప్రతి ఉపనిషత్తుకి దాని మొదటి చరణంలోనే మూలభావము చాల నేర్పుగా సంక్షిప్తము చేయబడి వున్నది. ఓం కారము ద్వారా జాగ్రత్, స్వప్న, సుషుప్త లోకముల జ్ఞానమును పొందుటకు, ఆ లోకములపై ఆధిపత్యము పొందు ప్రక్రియలు ఛాందోగ్యోపనిషత్తుకు విషయములు. – సంపాదకుడు

'ఓమ్' అనేది నాశరహితమైన అక్షరం. ఓమ్ అనే ఉద్గీథాన్ని ఉపాసించాలి. ఇలా 'ఓమ్' అనే ఉద్గీథాన్ని పైకి గానం చేసిన వాడు ఊర్ధ్వగతిని పొందుతాడు. దానికి ఇది ఓ వ్యాఖ్యానం.

బ్రహ్మజ్ఞానమునకు సాధనం

ఉపనిషత్తు యొక్క మొట్ట మొదటి వాక్యం, ఇలా దీనికిగల ద్వంద్వార్థాలలో యథాక్షరంగా అనువదింపబడినప్పుడు తనకుగల రెండు అర్థాలను, అంటే, భౌతికంగా ప్రతీకంగా ఉండే బాహ్యమైన అర్థాన్ని, ఆంతరమై మార్మికమైన ప్రతీకాత్మకంగా కల్పితమైన సత్యాన్ని ఆవిష్కరిస్తుంది. వేదాన్తానికి చెందిన ఈ ఆరంభ పంక్తులు లేదా వాక్యసముదాయాలు ఎప్పుడూ గొప్ప ప్రాధాన్యం కలిగి ఉంటాయి. ఈ వాక్యాలు, ఎప్పుడూ ముందు ముందు రాబోయే విషయాలనన్నింటినీ కాకపోయినా, చాలావరకు సారభూతమై విస్తృతమైన ఉపనిషదభిప్రాయాన్ని అభివ్యక్తపరచేలా లేదా, సంగ్రహించేలా కూర్పబడి ఉంటాయి. వాజసనేయ శాఖకు చెందిన ఈశావాస్యోపనిషత్తులోని 'ఈశావాస్యం' అనే వాక్యం, తలవకారోపనిషత్తులోని 'కేనేషితం.... మనః' అనే వాక్యం, బృహదారణ్యకంలోని, అశ్వమేధాశ్వాన్ని గురించిన వాక్యాలు, ఐతరేయంలోని కేవలాత్మను దానియొక్క భవిష్యత్ప్రపంచానికి చెందిన స్పందనలనూ తెలియజేసే వాక్యాలు ఇవన్నీ ఇలాంటి కోవకు చెందినవే.

మొదటి వాక్యము సంక్షిప్త సూచిక

చాందోగ్యంలోని ఆరంభోపోద్ఘాత వాక్యాల్ని బట్టి, అది, ఆత్మను పరమాత్మకు ఋజువుగాను, నిర్దుష్టంగాను సమర్థించుకోవడాన్ని చెప్పే గ్రంథం అని మనం చూస్తాం. దీని కొరకు కావలసిన మన కివ్వబడే ఆత్మశక్తి, విధానాలు, ప్రక్రియలు కూడా ఇక్కడ ఉన్నాయి. ఈ ఉపనిషత్తు యొక్క విషయం పరబ్రహ్మమే. అయితే ఆ పరబ్రహ్మం వైదిక పవిత్ర వర్ణమైన ఓంకారంలో ప్రతీకాత్మకంగా నిర్దేశింపబడి ఉన్నాడు. కనుక, దీన్ని బట్టి కేవలం సర్వసాధారణమైన విశ్వజనీన స్థితి దశమాత్రమే కాదు, దాని సర్వావయవ సంబద్ధమైన విశేషస్థితులు (అంటే) జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తావస్థలు లేక స్థూల, సూక్ష్మ నిగూఢములు – భూలోకం, భువర్లోకం సువర్లోకం వీటిని జయించడానికి కావలసిన సాధనాలు, వీటిని భోగించడం, వీటన్నిటిని అతిక్రమించడం లేదా వీటికి అతీతుడు కావడం అనేదే ఛాందోగ్య విషయమైన అంశం. 'ఓమ్' అనేది ప్రతీకము, ప్రతీకాత్మకమూను. ఈ ప్రతకమే 'అక్షరము'.

అనువాదము: ఎస్.వి. రంగరామానుజాచార్యులు

ప్రశ్న – కఠోపనిషత్తుల్లో ఓంకారం

శ్రీఅరవిందులు

నేటికాలం వేరు వేదకాలం వేరు. ఆ కాలంలో ఋషులు సృష్టి రహస్యాలను గురించి మేధాశక్తితో కాకుండా తపోదీక్షతో అన్వేషించి దర్శించేవారు. వారు దర్శించిన సత్యములే వేదములు, ఉపనిషత్తులు. వాటి భాష సాంకేతికంగా వుంటుంది. తార్కిక బుద్ధికి మాత్రమే అలవాటుపడిన ఆధునిక మానవునికి ఈ రహస్య సంకేతములను ఛేదించి మూలసత్యములను ఆవిష్కరింపజేసే శక్తి లేదు. ప్రశ్నోపనిషత్తులో (శిష్యులడిగిన ప్రశ్నలు)

'ఓం' యొక్క మహాత్తుని గురించి చెప్పబడినది. ఓం కారమును ధ్యానించిన వాడు పాము కుబుసమును త్యజించినట్లు దోషము లను విసర్జించి బ్రహ్మలోకమును దర్శించును. మానవుని బాహ్య మనస్సు వెనుక అంతకంటె గంభీరమైన ఒక లోతైన శక్తి (subliminal) ఉన్నదనియు, మనస్సు దాని యొక్క ఉపరితల రూపమే అనియు తెలియగలదు. ఆధ్యాత్మిక చేతనోన్నతిలో మనిషి యొక్క అసలు రహస్యమేమిటో బైటపడుతుంది.

— సంపాదకుడు

ఉపనిషత్తుల సాంకేతిక భాష

ఉపనిషత్తుల్లోని కల్పనా చిత్రం అనేది, చాలా వరకు వేదంలోని కల్పనా రీతినుండే వికాసాన్ని పొందింది. అయితే చాలా సాధారణంగా కల్పనా చిత్రం అనేది ఉజ్జ్వలమైన కల్పనాకృతి యొక్క ముసుగులేని (అనావృత) స్పష్టతను ఆవిష్క రించడానికే ఇష్టపడుతుంది.

వేదరహస్యాల ఆవిష్కరణము

చాలా తరచుగా ఈ చిత్ర కల్పన ప్రాచీన వైదిక ప్రతీక విధానానికే చెందిన 'ప్రతీకల' నే ఉపయోగిస్తూ ఉన్నా, అసలు మౌళికాన్తఃసారానికి బాగా దగ్గరగా సాంకేతికము (పారి భాషికము) అయిన అంశం అంతగా లేని విధంగానే ప్రతీకలను స్వీకరిస్తుంది. ఈ విధమైన ప్రతికల్పనా విధానం మన ఆలోచనా ధోరణులచేత ప్రక్కకు లాగుకొని పోరానిదిగానే ఉంది. అయితే ఈ ఆలోచనాధోరణి పాశ్చాత్యులైన విద్వాంసులను గందరగోళంలో పడవేసింది. పాశ్చాత్య విద్వాంసులు, ఆఖరికి, ఈ ఉనిషత్తులన్నీ, సర్వోత్తమమైన తాత్త్వక భావనా కల్పనలను, మానవత్వపు అప్ర గల్భ (పసితనపు) మనస్సుకు చెందిన అసుందరాలు, అస్పష్టాలు అయిన భావాలతో కలగాపులగం చేశాయని ఆక్రోశించారు. అయితే, వాస్తవానికి, ఉపనిషత్తులనేవి వైదికభావననుండి గాని, దాని స్వాభావికత్వం, మౌళిక సిద్ధాంతాలనుండి గాని విప్లవాత్మ కంగా దూరమైనవి కావు. పైగా వైదిక భావనల కొనసాగింపు

సమగ్ర వికాసమే. చాలావరకు ప్రతీక గర్భిత వైదిక వాక్కులో నిగూఢంగా కప్పబడి ఉన్న మర్మాన్ని, రహస్యాన్ని విస్పష్టంగా ప్రకటంగా అభివ్యక్తపరచే విధంగా ఏర్పడిన విస్తృతమైన రూపాంతర పరిణామమే. ఉపనిషత్తు, వేదంలోను బ్రాహ్మణాల్లోను ఉన్న కల్పనాచిత్రాన్ని వైదికకర్మకలాపంలోని ప్రతీకల్ని స్వీకరించే ప్రారంభమైంది. అయితే, తాను సర్వోన్నతంగా వికసింపజేసిన, పూర్ణ విశుద్ధమైన ఆధ్యాత్మిక తత్త్వ సిద్ధాంతం కోసం, దీనికి ఒక రకమైన మనోవిచారారంభ బిందువుగా ఉపయోగపడే విధంగా, ఆంతరమార్మికాభిప్రాయాన్ని వెలికిదీసేలా, వాటిని (వైదికకల్పనా చిత్రాల్నీ, క్రియకలాపప్రతీకల్నీ) మలచింది. విశేషించి గద్యమయాలైన ఉపనిషత్తుల్లో పూర్తిగా ఇదే కోవకు చెందిన వాక్య కదంబాలు ఎన్నో ఉన్నాయి.

ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానము మేధ కతీతము

ఈ వైదికము. ఉపనిషత్సిద్ధము అయిన కల్పనా చిత్రం, మన, నేటి మనస్తత్త్వానికి ఎంతమాత్రం అందనిదే. మన మనస్తత్త్వం ఇలాంటి ప్రతీకల్లోని సజీవంగా జాగృతమై ఉన్నా సత్యాన్ని, నమ్మదు. ఎందువల్లనంటే, ఇక్కడ ఆవిర్భవిస్తున్న భావన, ప్రజ్ఞచే భయపెట్టబడి, సత్యాన్ని అంగీకరించగల దిటవును కోల్పోయింది. అంతేకాదు ఈ వైదికకల్పనా చిత్రాన్ని, ఉదారంగా మానసికం ఆధ్యాత్మికం అయిన తత్త్వదర్శనంగా ఆవిర్భవించడానికి కూడా (మన మనస్తత్త్వానికి) ధైర్యం చాలదు. అయితే వాస్తవంగా ఈ వైదిక కల్పనా చిత్రం, తెలివిమాలినది – లేదా, అతిప్రాథమికం – ఆటవికం – అయిన తాంత్రికం కంటే చాలా దూరమైంది.

ఈ విశదము, జాగరూకము, దేదీప్యమానంగా కవితా లక్షణంగల రంజకమైన భాష, సర్వోన్నతంగా వికసింపజేయబడిన ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతికి స్వాభావికమైన అభివ్యక్తియే.

సత్యము ధగధగాయమానము

ఉపనిషత్తుల్లోని రంజకమైన భావన, ఈ నిర్దుష్టమైన కల్పనాచిత్రంతోను ప్రతీకలతోను ప్రారంభమౌతుంది. మొట్ట

మొదట, వైదిక ఋషుల నుద్దేశించి తత్త్వరహస్య దర్శకాలైన శబ్దాలు, తత్త్వద్రష్టయొక్క మనస్సుకు పూర్తిగా వ్యక్తమయ్యేలా ఉంటాయి. కాని, సాధారణ పరిజ్ఞానానికి తమ నిగూఢ భావాన్ని కప్పిపుచ్చుతాయి. ఈ రెంటినీ తక్కువ, అన్యాపదేశ – అభివ్యక్తి గల భాషతో కలిపి, వీటికంటే (తత్త్వద్రష్ట యొక్క మనస్సు, సామాన్య జనపరిజ్ఞానం ఈ రెంటికంటే) ఆవల మహోదాత్తంగా వికసించిన ఘనమైన కల్పనాచిత్రం, మరియు వాగ్విన్యాసం, వైపుకు తీసికొని వెళ్లి, చివరికి ఒక్కసారిగా ఆధ్యాత్మిక సత్యాన్ని పరిపూర్ణశోభతో వైభవంగా ఆవిష్కరిస్తుంది ఉపనిషత్తుల్లోని భావన. గద్యరచనలో ఉన్న ఉపనిషత్తులు ప్రాచీనభారతావనికి చెందిన మనస్సు యొక్క క్రమపరిణతి పనిచేస్తున్న తీరును ప్రతీకను ఉపయోగించడం ద్వారా మనకు చూపుతాయి. ఆ తరువాత దాన్ని అతిక్రమించి ఆధ్యాత్మిక విశిష్టతకల విశదాభివ్యక్తికి తీసికొని వెళ్తాయి.

ప్రశ్నోపనిషత్తులోని ఒక వాక్య కదంబం, 'ఓమ్' అనే రహస్యాక్షరం యొక్క శక్తిని, విశిష్టతను తెలియపరుస్తూ, ఈ క్రమ పరిణతికి చెందిన ప్రాథమిక దశను సోదాహరణంగా మన ముందుంచుతుంది.

"ఓ[1] సత్యకామా! ఈ 'ఓమ్' అనే అక్షరమే పరబ్రహ్మం, అపరబ్రహ్మం. కనుక, విద్వాంసుడు (తత్త్వవేత్త) ఈ ఆయతనం (ఆశ్రయం) ద్వారానే పరం, అపరం ఈ రెండింటిలో, ఏదో ఒక దాన్ని పొందగలుగుతాడు. ఎవడైతే ఈ ఒక్క అక్షరాన్ని ధ్యానిస్తాడో వాడు, ఆ అక్షరం వల్లనే వెంటనే జగత్తులో విజ్ఞుడౌతాడు."

"ఆతనిని[2] ఋక్కులు మనుష్యలోకానికి తీసికొని వెళ్తాయి. అక్కడ ఆతడు తపస్సుతోను బ్రహ్మచర్యంతోను శ్రద్ధతోను కూడినవాడై గొప్పతనాన్ని అనుభవిస్తాడు." "ఇక, ఒకవేళ, రెండు మాత్రలుకల ఓం కారంచేత ఏకాగ్రచిత్తుడైతే, అతడు అంతరిక్షా

[1] ఏతద్వై సత్యకామ।... (ప్రశ్నో. 5 ప్ర. 2 మంత్రం)
[2] ప్రశ్నో. 5 ప్ర. మం 3, 4, 5, 6

నికి చేరి, యజస్సులచే సోమలోకానికి తీసికొని వెళ్లబడతాడు. అతడు సోమలోకంలో ఆత్మవైభవాన్ని అనుభవించి తిరిగి వస్తాడు.

"ఎవ్వడైతే మూడు మాత్రలుకల ఓమ్ అనే అక్షరం చేత పరమపురుషణ్ణి ధ్యానిస్తాడో వాడు సూర్యతేజస్సులో చేరుతాడు. ఎలాగైతే, పాము కుబుసంచేత విడువబడుతుందో, అలాగే, ఆతడు పాపంచేత వినిర్ముక్తుడై, 'సాను' ల చేత బ్రహ్మలోకానికి తీసికొని వెళ్లబడతాడు. ఈతడు ఈ క్రిక్కిరిసిన జీవకోటినుండి, జీవాన్తర్యామి పరాత్పరుడు అయిన పురుషని దర్శిస్తాడు."

"ఓమ్ అనే మూడక్షరాలను (అ+ఉ+మ్) విడివిడిగా ప్రయోగించినప్పుడు అవి మృత్యువుతో కూడినవి. ఒకదాని నుండి ఒకటి వేరు చేయక, పరస్పర సంయుక్తాలుగా ఆత్మయొక్క బాహ్యక్రియల్లోను, ఆంతరక్రియల్లోను, బాహ్యా ఆభ్యంతర క్రియల్లోను (మధ్యమ క్రియల్లోను) సమగ్రంగా నిర్దుష్టంగా ప్రయోగింపబడినప్పుడు విజ్ఞుడైన ప్రయోక్త కంపింపడు."

ఈ లోకానికి ఋక్కులచేత, అంతరిక్షలోకానికి యజుస్సులచేత, సామలచే, తత్త్వద్రష్టలు మనకు దేనిని ఎరుకపరచారో ఆ లోకానికి ఉపాసకుడు తీసికొని వెళ్లబడతాడు. ఆ ఓంకార రూపమైన (ఆయతనం) ఆశ్రయం చేతనే శాంతము, అజరామరము, భయరహిత స్థానము అయిన పరబ్రహ్మనికి చేరుతాడు."

సంకేతములు జ్ఞానదీపికలు

ఇక్కడ ఉన్న ప్రతీకలు ఇంకా మన మేధకు అందక మరుగున పడి (ప్రచ్ఛన్నంగానే) ఉన్నాయి. అయినా విభిన్నాధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారాలకు చెందిన దశలకు చేర్చే మానసికానుభవాలకు ఇవి ప్రతినిధులని నిస్సందిగ్ధంగా దర్శించడానికే ఇక్కడ సూచనలు అందించబడ్డాయి. ఇవి (ఈ ప్రతీకలు) మూడు బాహ్యం, మానసికం, అతిమానసం అయినవని, చిట్టచివరి సర్వోచ్చపరిశుద్ధికి ఫలితంగా పరిపూర్ణం సమగ్రము అయిన సర్వమానవ సమగ్ర ప్రధాన ప్రవృత్తి, జరామరణరహితమైన ఆత్మయొక్క నిత్యప్రశాంతస్థితికి చేరడం జరుగుతుందని కూడా ఈ ప్రతీకలవల్ల అవగతం అవుతుంది. ఇక, అనంతరం మాండూక్యోపనిషత్తులో ఇతర

ప్రతీకలు ప్రక్కన పెట్టబడి, మనం, ఒక అనావృత (ముసుగు లేని) విలక్షణస్థితికి తీసికొని వెళ్లబడతాం. అప్పుడు అక్కడ ఒక వివేకం ఆవిర్భవిస్తుంది. ఆధునిక జ్ఞానం తన యొక్క అతి విలక్షణం, భౌద్ధికం, హేతుబద్ధం, వైజ్ఞానికం అయిన విధానం ద్వారా, ఆ వివేకస్థితికే తీసికొని రాబడుతున్నది. మన యొక్క బాహ్య వివేకప్రవృత్తులన్నీ ఏ విజ్ఞానం వెనుక పనిచేస్తున్నాయో, దేనికి మన, మేల్కొంటున్న మనస్సనేది ఉపరితల వృత్తి అయి ఉందో, జ్ఞానమే అయినా ఏది వేరుకాదో, ఏది మహత్తరమై ఉచ్చకోటికి చేరి ఉందో అదే ఒక ఆధ్యాత్మిక వివేకం, దానిలోనే మన ఆత్మసత్త యొక్క పూర్ణ రహస్యాన్ని సర్వోచ్చదశను మనం దర్శించవచ్చు.

ఆధునిక విజ్ఞానం వెనుక ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం

ప్రశ్నోపనిషత్తులోని వాక్యసముదాయాన్ని మనం చూస్తే ఈ సర్వోచ్చ వివేకం ఇదివరకే అక్కడ ఉందని గమనించవచ్చు. మనం దీన్ని బట్టి, చాలా హేతుబద్ధంగా ఈ వాక్యాలు, ఇలాంటివే అయిన ప్రాచీన ఋషుల మరికొన్ని ఉట్టంకనాలు, వాటి స్వరూపాలు హేతువాదబద్ధమైన ఆలోచనకు (మనస్సుకు) ఎంతగా చిక్కుగా ఉన్నప్పటికీ, కేవలం అప్రగల్భమార్మికవాదంగా కొట్టి పారవేయటం సాధ్యం కాదని నిర్ణయింపవచ్చు. ఇవి కల్పనాచిత్రితమైన భావాభివ్యక్తియే. ఇది ఆకాలంనాటి మానసిక స్థితికి (ఆలోచనకు) సహజమైనదే. ఇప్పుడు, హేతుబద్ధమైన ఆలోచనయే తనదైన క్రమవిధానాన్ని బట్టి, ఇదంతా వాస్తవమని, గంభీరము అగాధము అయిన సత్యమని, విజ్ఞానపు విశ్వసనీయ సత్యమని మనకు చూపిస్తున్నది.

సర్వాంతర్యామి అనంతుడు

ఛందోబద్ధాలైన ఉపనిషత్తులు, అతిప్రభావవంతమైన ప్రతీక విధానాన్ని కొనసాగిస్తూ, తమ శ్లోకసమూహాల్లో చాలా తేలికగా ఈ ప్రతీక విధానాన్ని తీసికొని వెళ్తాయి. ఇటువంటి కల్పనా చిత్రాన్ని అతిక్రమించి బహిరంగమైన భావాభివ్యక్తిలోనికి చేరుతాయి.

ఆత్మ, శక్తి, మానవులలోను, ఇతరప్రాణులలోను, ప్రపంచ మంతటా, ఇతరలోకాల్లోను సమస్త విశ్వాలకు అతీతంగాను ఉన్న, అమరం, అద్వితీయం, అనన్తం అయిన దైవతత్త్వం, ఎట్టి ముసుగు లేకుండా మంత్రబద్ధం చేయబడటమే కాక, ఈ దైవతత్త్వం దేదీప్యమానంగా శాశ్వతము సర్వోచ్చము అయిన అతిశయంతోను బహుముఖమైన ఆవిష్కారంతోను ఉపనిషత్తుల్లో చెప్పబడింది.

కఠోపనిషత్తులో ప్రథమాధ్యాయంలోని రెండవవల్లిలోను, రెండవ అధ్యాయంలోని మొదటివల్లిలోను నచికేతనునికి, ధర్మానికి అధిపతి అయిన యముడు చేసిన బోధనల్లోని కొన్ని వాక్యకదంబాలు, వాటి (ఉపనిషత్తుల) స్వభావాన్ని ఎంతో కొంత సోదాహరణంగా విశదపరచడానికి సరిపోతాయి.

పరమాత్మ అజుడు నిత్యుడు శాశ్వతుడు

"ఈ[1] ఓంకారరూపమైన అక్షరమే పరబ్రహ్మం. ఈ అక్షరమే పరమైనది. ఈ నాశరహితాక్షరాన్నే తెలిసికొన్నవాడు తానేది కావాలని కోరితే అది అతనిదే. ఆ పరబ్రహ్మం పుట్టలేదు. మృతిచెందదు. అది ఎక్కడనుంచీ ఆత్మసత్తను పొందలేదు. పుట్టనిది, నిర్వికారం, శాశ్వతం, సనాతనం అయిన ఆ పరబ్రహ్మం శరీరం నశించినా నశించేది కాదు.

"ఆ పరమాత్మ (పరబ్రహ్మం) ఒక చోటనే కూర్చొని ఉన్నా చాలా దూరం ప్రయాణిస్తాడు. శయనించి ఉండే అన్నివైపులకూ వెళ్లగలడు. నాకంటే వేరుగా ఎవ్వడు ఆనందమయుడైన ఆ పరమాత్మను తెలిసికోగలడు?

ఆత్మజ్ఞానం పుస్తక పఠనము వలన కలగదు

వివేకసంపన్నుడైనవాడు, శరీరరహితుడై అస్థిరశరీరాల్లో స్థిరంగా ఉన్నవాడిని, సర్వవ్యాపకుడు, గొప్పవాడు అయిన ఆ పరమాత్మను తెలిసికొని శోకాన్ని పొందడు. ఆ ఆత్మ, ఉపదేశం చేతగాని, బుద్ధిశక్తిచేతగాని, పొండి

---

[1] కఠో. అధ్యా 1 – వల్లి 2 – మం – 16, 17, 18, 21, 22, 23, 24, 25.

త్యంచేతగాని సాధింపబడడు. ఎవ్వడినేతే ఆ ఆత్మ వరిస్తుందో, వానికే, అతడు (ఆత్మ) తన శరీరాన్ని ఆవిష్కరిస్తాడు."

ఎవ్వడైతే పాపాచరణంనుండి విరమించడో, ఎవడైతే ఏకాగ్రచిత్తుడు ప్రశాన్తుడు కాడో, ఎవని చిత్తం ఉపశాన్తం కాదో, ఆతడు తన బుద్ధి వైభవం చేత ఆ పరమాత్మను పొందజాలడు.

ఎవ్వనికి తత్త్వజ్ఞులు, యోద్ధలుకూడా ఆహారమౌతున్నారో, 'మృత్యువు' ఆహారంలో నంజుకొనే పదార్థం అవుతున్నదో, ఆ పరమాత్మ తత్త్వం ఎక్కడ ఉంటుందో ఎవ్వడు గ్రహించగలడు?"

అంతర్ముఖులకే ఆత్మదర్శనం

"[2] ఆ పరమాత్మ ఈ శరీరానికి చెందిన ద్వారాలను (ఇంద్రియాలను) వెలుపలి వైపునకు తెరచి ఉంచాడు. కనుక, వెలుపల వైపునకే మానవుడు చూస్తాడు తప్ప, లోపలి ఆత్మను చూడడు. కేవలం వివేకసంపన్నుడైన ఎవ్వడో ఒక్కడు మాత్రమే తన చూపును అంతర్ముఖం చేస్తాడు. అతడే అమృతత్వాన్ని కాంక్షించి తన చూపును మరల్చి ఆత్మను సాక్షాత్తుగా ఎదురుగా దర్శిస్తాడు.

"బాలబుద్ధులైనవారు బాహ్య కామాలను అనుసరించి విస్తారంగా పరచబడిన మృత్యువు వలలో పడతారు. ఇక ధీరులైనవారు అమృతత్వాన్ని తెలిసికొని అస్థిరాలైన ఈ ప్రాపంచిక విషయాల్లో స్థిరాత్మ తత్త్వాన్ని పొందగోరరు. ఎవ్వడు ఆత్మద్వారానే రూపం, రసం, గంధం, శబ్ద స్పర్శ అనే విషయాలవల్ల కలిగే లౌకిక సుఖాలను తెలిసికోగలడో ఇక, ఇక్కడ వానికి మిగిలింది ఏముంది?"

ఆత్మజ్ఞాని దుఃఖానికి అతీతుడు

"ఏ వివేకి అయినవాడు మహత్త్వము విభుత్వముకల పరమాత్మను దర్శించి ఆ పరమాత్మ తత్త్వం ద్వారానే స్వప్నాన్తాన్ని (కల కనేదంతా అందులోనే ఉందని) జాగరితా

---

[2] కఠో. అధ్యా 2 వల్లి. – మం 1

న్నాన్ని (మేల్కొనేదంతా అందులోనే ఉందని) రెంటినీ చూడ గలుగుతాడో అట్టి ధీరుడు శోకింపడు.

"ఎవ్వడు మధుభోక్త అయిన (తీపితనాన్ని రుచిచూచే) పర మాత్మను జీవకోటికి లోపల అంతర్యామిగా ఉన్నవానిని, భూత భవిష్యత్తుల కధిపతి అయిన వానిని, సన్నిహితంగా దర్శిస్తాడో వాడు దేనిని గురించీ జుగుప్సపడడు."

"ఎవ్వడు తపస్సువల్ల పూర్వమే ఆవిర్భవించి ఉన్నాడో, ఎవ్వడు పూర్వమే జలాలనుండి ఆవిర్భవించి ఉన్నాడో, ఎవ్వడు ప్రాణుల హృదయ గుహలో ప్రవేశించి ప్రాణులతో కలసి ఉన్నాడో వానిని దర్శించినవాడే ధీరుడు."

"అనంతమై సర్వదేవతలనూ తనలోనే కలిగి ఉన్న 'మాత' ప్రాణశక్తివల్ల ఆవిర్భవించింది అయిన, ప్రాణుల హృదయ గుహలో ప్రవేశించి సర్వప్రాణులతో కలసి ఉంటున్న "అదితి"ని ఎరిగిన వాడే ధీరుడు."

"మాతృగర్భంలో ఒద్దికగా ధరింపబడిన బిడ్డలా,అరణి (యాగాగ్ని మథించే కర్ర) లో నిగూఢంగా ఉంచబడిన ఏ అగ్ని, సర్వ విజ్ఞాననిధి, అనుదినం జాగరూకులై హవిర్ద్రవ్యాలు సమ ర్పించే మానవులచే స్తుతింపబడుతున్నాడో ఆతడు పరమాత్మయే."

"ఎవ్వనినుండి సూర్యుడు ఉదయిస్తున్నాడో, ఎవ్వనిలో అస్తమిస్తున్నాడో, సర్వదేవతలు ఎవ్వనియందు దర్శింపబడ్డారో ఆ పరమాత్మను ఎవ్వడూ అతిక్రమింప లేడు."

"ఇక్కడ ఏదైతే ఉన్నదో అదే పైలోకాల్లోనూ ఉంది. ఏది పై లోకాల్లో ఉన్నదో అదే ఇక్కడా ఉన్నది. ఎవ్వడైతే ఇక్కడ భేదాన్ని దర్శిస్తాడో (అజ్ఞానరూపమైన) మృత్యువు నుండి (సంసారరూపమైన) మృత్యువును పొందుతాడు."

అంగుష్ఠమాత్ర పురుషుడు

"బొటన వ్రేలికంటే మించని (అంగుష్ఠమాత్రుడైన) పురుషుడు ఎవ్వడైతే జీవాత్మకు మధ్యభాగంలో కుదురుకొని ఉన్నాడో, ఎవ్వడు భూత భవిష్యత్తులకు నియామకుడు కాడో, వానిని దర్శించిన వాడు దేనిని ఏవగించుకోడు (జుగుప్సపడడు)"

"అంగుష్ఠమాత్రుడైన ఏ పురుషుడు ధూమరహితమైన జ్యోతిస్సులో ఉంటూ భూతభవిష్యత్తులకు స్వామియై, ఈనాడు, రేపు కూడా ఉంటాడో (ఆతడే పరమాత్మ)"

అనువాదం: ఎస్.వి. రంగరామానుజార్యులు

ప్రశ్న – కఠోపనిషత్తుల్లో ఓంకారం

శ్రీఅరవిందులు

వేదసూక్తాలు సూక్ష్మమైన భావాలతో, అలతి అలతి వాక్యాలతో గుహ్యంగా, గోప్యంతో తోస్తాయి. పైకి తోచేది సామాన్యమగు అర్థము. తరచి చూచినగాని విశేషార్థము తెలియదు.

ఉపనిషత్తులు వేదాలకు సరళీకృతరూపాలు. గాఢంగా, నిగూఢంగా, సంజ్ఞాపరంగా, సంకేతపరంగా సాగే వైదికభావనలు సామాన్య మేధస్సుకు కూడా అందేలాచేయటానికి ఆది ఋషులు గావించిన ప్రయత్నాలవి.

నిగూఢమైన ఈ తాత్త్వికభావనలు కొందరు పాశ్చాత్యపండితులకు మ్రింగుడు పడలేదు. అర్థము కానివన్నీ వ్యర్థములన్నట్లు వేదసూక్తాలన్నీ మానవుడు అపరిపక్వదశలో చేసిన అరుపులు, కలవరింతలు, పలవరింతలని కొట్టి పారవేశారు!

ఉపనిషత్తులు వేదాల మూలతత్త్వాన్ని విభేదించలేదు. నిజానికి వేదసారాన్ని మరింత సులువుగా జీర్ణించుకొనేలా వీలుకలిగించిన ప్రయత్నాలవి. వేదాలు, బ్రాహ్మణాలలోని విధివిధానాలు, పూజాక్రమాలు, ఆరాధనా ధోరణులను ఆధారముగా చేసుకొని, మహోన్నతము, మహాపవిత్రము నైన ఆధ్యాత్మిక తత్త్వమును మానవుని ఆచరణలోనికి తెచ్చుటే ఉపనిషత్తుల పరమలక్ష్యం.

ఉనిషద్వచనాలలో ఇటువంటి ఉదాహరణలు ఎన్నో కనిపిస్తాయి. ఆధునిక మానవుడు బుద్ధిజీవి. సర్వము తన శక్తిసామర్థ్యాల వల్లనే, తెలివితేటల వల్లనే సాగునని భావించే, భ్రమించే భౌతికవాది. హేతువాది. కొంతవరకు నాస్తికవాది కూడా! మానవ

శక్తి వెనుక ఒక మహత్తర దివ్యశక్తి పనిచేయుచున్నదను భావన అతని మేధస్సుకు అందుటలేదు. అందినా అంగీకరించుటకు మనసొప్పుట లేదు!

తన ప్రమేయము లేకనే కొన్ని కొన్ని సందర్భములు కలుగుచున్నవని, తాను వ్యర్థములని అనుకొన్నవి, తనకర్థము కానివి అర్థవంతములు కావచ్చునేమో! తాను పొరబడుచున్నా డేమో అను అవగాహనకు అతడు చేరువ కాలేకపోవుచున్నాడు!

తాత్త్వికమైన, సంకేతపరమైన వేద వేదాంత భావనలు అత నికి అన్యములనిపించుచున్నవి. శాశ్వత వేద సత్యాలను అంగీక రించి, ఆకళింపు చేసుకొని, తాదాత్మ్యము చెందుటకు అతనికి ఆత్మాభిమానము, అహంకారము అడ్డు వచ్చుచున్నవి. ప్రతివిష యము తన అనుభూతికి రావలెను. తనకర్థము కావలెను. అప్పుడే నమ్ముతాను, నమ్మగలను. ఎవరేమి చెప్పినా గ్రుడ్డిగా నమ్ముటకు తాను సామాన్యుడు కాడు. మేధావి, విజ్ఞాని అనునది అతని నిశ్చి తాభిప్రాయము.

వేదభాష అభివృద్ధి చెందని భాషయని భావించుట భ్రమ. అది అత్యంత ఉన్నతము, ఉజ్వలము, పరిపూర్ణమునైన సజీవ భాష! మహోన్నతమగు ఆధ్యాత్మిక సంస్కృతీ వికాసాన్ని సహజ రీతిలో, సానుకూల విధానములో ఆది ఋషులు అందించారు వేద వేదాంగాలలో.

ఉపనిషత్తులలోని వైదికభావనలు తొట్టతొలి సంకేత మయంగా, ఆదిఋషులకు అందించబడినవి. అవి వారి మనోఫల కములపై భాసించినవి. అవి పరబ్రహ్మ వారి కందించిన తొలి విజ్ఞానము. అందువలననే వేదములు ఆదిగ్రంథములని భావించు టయు జరుగుచున్నది. అట్లందుకొన్న తొలివిజ్ఞానమును వారు తరువాతి తరములకు సులభగ్రాహ్యముగా అందించిరి. ఈ విధంగా వేదధర్మాలు తరతరాలుగా అనుభవైక వేద్యాలగుచున్నవి.

వచనోపనిషత్తులు వేదాలలోని సంకేతాలు, వాని వెనుక దాగిన సందేశాలు, శాశ్వతసత్యాలు అందరికి అందుబాటులోనికి

తెచ్చుటకై ప్రాచీన భారత ఋషిపుంగవులు గావించిన కృషిని విశదీకరిస్తాయి.

ప్రశ్నోపనిషత్తులో ఓమ్ - ఓంకారమంత్రము యొక్క ప్రభావము, ప్రాముఖ్యము వివరించుటలో ఈ విధానమే అవలంబించబడినది.

సత్యకామా! ఓంకారము ఆదిమంత్రము. అక్షరమగుమంత్రము. అక్షయమగుమంత్రము. సర్వోత్తమ మంత్రము. అది అపర బ్రహ్మము. ఓంకారసాధనద్వారా జ్ఞాని పరలోకములకు చేరుట జరుగును.

ఓంకారము అ+ఉ+మ అను అక్షర త్రయ సమ్మేళనము. ఓంకార మంత్రము నుచ్చరించిన (అ) తొలిఅక్షర ప్రభావముచే పరమజ్ఞానము సిద్ధించును. ఋక్కులు సాధకుని తపోనిష్ఠ, బ్రహ్మచర్య సాధన, ఆత్మార్పణలతో పరిపూర్ణత సిద్ధించిన మహానుభావుల లోకమునకు గొనిపోవును. అచట నాతడు ఆత్మానుభూతి పొందును. (ఉ) మలి అక్షర ప్రభావముచే యజువుల ద్వారా సోమలోకము (చంద్రలోకము) చేరును. అచటనాతడు ఆత్మోన్నతిని, అనుభూతిని పొందును. (మ) మూడవఅక్షర ప్రభావముచే పరమపురుషుని ప్రభాకరతేజము సిద్ధింపజేసికొనును. అదియే సూర్యలోకము. అక్షరత్రయసమ్మిళితమైన ఓంకార మంత్రోచ్చారణము, గానము, సాధనము జీవిని జ్ఞానిగా జేయును. ఉన్నస్థితి నుండి ఉన్నతస్థితికి చేర్చును.

పాము కుబుసము విడిచి నూతన జవసత్వములు పొందినట్లు, సాధకుడు పాపములను, లోపములను అధిగమించి, పరిశుద్ధుడై సామములమూలమున బ్రహ్మలోకము చేరుకొనును. జీవారణ్యము, జనారణ్యమును వీడిన యాతడు బ్రహ్మలోకమున మహోన్నత భవనరాజమున శేషసాయియగు తేజోమూర్తి దివ్య దర్శనము పొందును.

ఓంకార మంత్రమును అంతర్ బాహిర మాద్యమిక ఉద్వేగములను సమన్వయపరచి సాధనజేసిన ఆత్మానందము సిద్ధించును. స్థిరత్వము కలుగును. చాంచల్యమునకు లోనుగాకుండుట

జరుగును. ఈ ఋగ్యజుస్సామ లోకముల దివ్యానుభూతి మహర్షులు మనకందించిన మహాప్రసాదము.

మధురము, మహోత్తరము నైన ఓంకార సాధనద్వారా జ్ఞాని సుస్థిరము, సుప్రశాంతము, భయరహితము, భాగ్యవంతము నైన ఆ పరమాత్ముని సన్నిధానమునకు చేరగలడు.

వేదాలలో ఒసగిన సంకేతాలు, సందేశాలు ఇప్పటికిని ఆధునిక మేధస్సుకు అంతుబట్టనివిగానే ఉన్నవి. అయితే ఈ సంకేతాలు జీవి తనసాధనద్వారా, తరువాత దశలో పొందబోవు భౌతికానుభవాలకు సూచికలని గ్రహించాలి. ఆ భౌతికానుభవాలు తరువాత తరువాత అనుభూతికివచ్చు భౌతిక – మానసిక – అధిమానసిక దివ్యానుభవాలకు చోపుదారులు. ఈ దివ్యానుభవాలు జీవి పరిపూర్ణ వికాసమునొంది అనంతము, సుప్రశాంతము నగు పరాత్పరుని దివ్యసన్నిధానమున జరుపు తురీయ సాధన వలన సిద్ధించును.

మాండూక్యోపనిషత్తులో ఈ సంకేతాల ప్రసక్తి అంతగా లేదు. విషయమును విస్పష్టంగా వివరించుట జరిగినది. ఇచట నందించిన విజ్ఞానము ఆధునిక జగతి పరమ లక్ష్యముగ పెట్టుకొన్న నవీన విజ్ఞానమనిపించును. ఈ నూతన విజ్ఞాన సాధనకై మేధావులు అనేకరీతుల భౌతికయత్నము గావించుచున్నారు.

స్వాభావిక ప్రజ్ఞలో సాగెడి ఈ నూతన సాధనల వెనుక ఒక దివ్యప్రజ్ఞ పనిచేయుచున్నది. ఆ దివ్యప్రజ్ఞయే జీవికి తురీయ స్థాయి, పరమార్థము, పరమసత్యముకూడ. ఆ దివ్యప్రజ్ఞ గావించు దివ్యచర్యల శుభపరిణామమే మన మానసిక వికాసము, వివేకోదయమూను.

ప్రశ్నోపనిషత్తును పరిశీలించినచో, ఈనాడు మనము నూతనముగ భావించు విజ్ఞానము ఇతః పూర్వమే అనుభవమునకు వచ్చినదని అర్థమగును. ఈ అంశముల నన్నింటిని సమాలోచించినచో ప్రాచీన ఋషివర్యులు గావించిన సంబోధనలు, ఆలాపనలు, ఉచ్చారణలు అపరిపక్వ దశలో గావించిన అసంబద్ధ, అర్థరహిత ప్రేలాపనలుగావని, ఆదేశపూర్వకమగు, సందేశాత్మక

మగు భావప్రకటనలని నిర్ధారించి చెప్పవచ్చు. కాలానుగతంగా మానవుని మానసిక స్థాయి కనుగుణముగా అందించబడిన సత్య జ్ఞానమది! జ్ఞానసత్యమది!

శ్లోకాలలో సాగిన ఛందోపనిషత్తులలో ఈ సంకేతత్వము అనుసరించుట జరిగినది. కాని, అది లలితముగ సాగి, విష యము సుబోధకము గావింపబడినది. దేహిగ, ఆత్మగ, సర్వజీవు లలో, సకలప్రకృతిలో, సర్వలోకములలో, అండపిండ బ్రహ్మాం డములలో నిండియున్న ఆ పరమాత్ముని దివ్యలీలా విలాసాలు మహోన్నతముగా, మధుర మధురముగా కీర్తింపబడినవి.

యమధర్మరాజు నచికేతునికొసగు సందేశమును పరికించి నచో ఈ విధానము స్పష్టముగ గోచరించును.

ఓంకారము (ఓమ్) ప్రథమవాణి, ఆదిమంత్రము. అక్షరమగు మంత్రము. స్థిరమగు మంత్రము. శాశ్వతమగు మంత్రము. సర్వ శక్తి సమన్వితమగు మంత్రము. సర్వశ్రేష్ఠమగు మంత్రము. అది అపరబ్రహ్మము. ఓంకారము సాధనజేసి, తదనుగ్రహపాత్రుడైన జీవికి లేనిది లేదు. కోరుకొన్నది కరతలామలకమై అనుభూతికి వస్తుంది. ఓంకార సాధనవలన లభించు శక్తిసామర్థ్యములు శాశ్వ తములు, సమున్నతములు. ఓంకార సాధన వల్ల పరిపూర్ణులైన జీవులు బ్రహ్మలోకమున శాశ్వత సుఖానుభూతి పొందగలరు.

పరమేశ్వరుడు సర్వాంతర్యామి. తనలో సకలము నింపు కొన్నవాడు. తానే సకలమున నిండినవాడు. జనన మరణముల కతీతుడగు శాశ్వతుడు. రాకడయు పోకడయు లేని కాలమ యుడు, కాలస్వరూపుడు, కాలాతీతుడు, సనాతనుడు.

అతడు సింహాసనాసీనుడైయు సుదూరము పయనము గావించువాడు. శయనించియు సకలదిశలకు పయనించువాడు. ఇంతకన్న యెరుగవలసిన ఆనందమయు డింకనెవ్వడు? ఆతని ననుభూతికి తెచ్చుకొనుటకే మహర్షులు జపతపము లొనరిం చునది!

జ్ఞానులు – స్వయంవ్యక్తుడు, ఆదిమధ్యాంత రహితుడు, నిరాకారుడు నిరంజనుడు నైన యీ పరాత్పరుని – సశరీరులు,

నిర్వికారులు, నిర్విచారులు, నిరంతరానందమగ్నులై తమచుట్టు వెలయు జీవులలో దర్శింతురు, అనుసరింతురు, ఆరాధింతురు.

ఐహికమగు అహమును, దైహికమగు తమస్సును కేవలము మేధాసంపత్తితో పాండితీ ప్రకర్షతో అధిగమింపజాలము. అట్లధిగమించుట ఆ పరమాత్ముని దివ్యానుగ్రహమునకు పాత్రులైన ఆచరణశీలురకు, సత్యవ్రతులకు మాత్రమే సాధ్యము. మాటలకు, మాయలకు అందనిది ఆ సాధన!

అట్టి దివ్యనిష్ఠాపరులకు పరమాత్ముడు తనకు తాను సమ్యగ్దర్శనము నొసగును. అర్థమై, యథార్థమైన అనుభూతి నిచ్చును. దుష్కృత్యములకు దాసులై, సుస్థిరత్వము, శాంతిపరత్వమునకు దూరులై మానసిక దౌర్బల్యమునకు లోనైన వారికి – బౌద్ధిక పరిజ్ఞానముతో, పాండితీప్రకర్షతో పరుగులిడువారికి ఆ ఆనందమయునందుకొనుట ఆకాశమునకు నిచ్చెన వేయుటే యగును!

మృత్యుభీకరములగు రణరంగములు, శాంతినిలయములయిన తపోవనములు ఆ పరాత్పరుని కార్యస్థానములు. రణధీరులు, పరమయోగులు ఆయనకు ఆహారప్రాయులు. వారిద్వారా తన మహాసంకల్పము నేరవేర్చుకొనును! లయకారమగు మరణమే ఆయన భోగములో ప్రధానభాగము. అది ఆయనకొక లీల!

అట్టి మహానుభావుడు – అద్వైతుడు ఎచట నున్నాడో ఎరుగుట ఎవరి తరము? అతడు నటులకెల్ల నటుడు! మహానటుడు! జగన్నాటక సూత్రధారి! అంతేకాదు పాత్రధారియు ఆతడే!

స్వయం వ్యక్తుడైన ఆ పరబ్రహ్మ తన మందిర ద్వారాలు అంతర్ముఖంగా కాక బహిర్ముఖంగా అమర్చాడు. అందువలన మానవుడాయనను అంతర్ముఖముగా దర్శించలేక పోవుచున్నాడు. కనిపించు దానికన్న కనిపించనిదెంతో ఉన్నదని గ్రహించలేక పోవుచున్నాడు. పై పై మెరుగులకు భ్రమపడుచున్నాడు. పరిమిత దృష్టితో పరిపరివిధముల బాధలకు గురియగుచున్నాడు!

అంతర్ముఖులైన జ్ఞానులు మాత్రమే ఆ విరాడ్రూపుని అందుకొనగలరు. అంతర్దృష్టి గలిగి, అమరత్వము నాశ్రయించు తాపసులు మాత్రమే ఆ దివ్యాత్ముని అనుభూతికి తెచ్చుకొనగలరు.

భౌతికచాపల్యముగల సామాన్యులు మాయామోహితులై పై మెరుగులకు భ్రమపడి, అశాశ్వతములు, అప్రియములు, హానికరములగు విషయములపై మోజుపడి, మంటల కెరయౌ మిడుతలవలె మృత్యువాతబడి నశింతురు.

దేహము నీటిబుడగ వంటిది. అస్థిరమైనది. అశాశ్వతమైనది. ఏ క్షణము ఏమౌనో ఎరుగరానిది! మృత్యువు జీవిని నిత్యము నీడవలె వెంటాడుచుండును. అది అన్నిట, అంతట వ్యాపించియుండును. ప్రకృతిపరమైనమాయ జీవి కనులకు పొరలు కప్పుచుండును, కప్పించుచుండును. స్థిరములగువానిని అస్థిరములుగను, మేలొనగూర్చువానిని హానికరములుగను కనిపింపజేయుచు దారితప్పుటకు అవకాశము కల్పించుచుండును.

అంతర్మథనము, ఆంతరంగిక దృష్టి గలిగి, యుక్తాయుక్త పరిజ్ఞానులగు జ్ఞానులు, శాశ్వతములు, శాంతిప్రదములగు అంశములపై మనసు లగ్నము చేసి – జీవితము బరువుగా కాక, బాధ్యతగా, సాధనగా, మహత్తర అవకాశముగా సాగింతురు. కష్టము కష్టముగా కనిపించదు వారికి. స్థితిమార్పుగ కనిపించును. లభించినదానిని ప్రాప్తముగ భావించి, సహనముతో, సమదృష్టితో జీవింతురు వారు.

జ్ఞానశక్తి మయుడైన ఆ పరబ్రహ్మము నుండియే ప్రభాకరుడు ఉదయించుట, అస్తమించుట జరుగుచున్నది! వెలుగు చీకటులకు, రాత్రింబవళ్లకు, సుఖ దుఃఖములకు, జనన మరణములకు అధిపతి అతడు!

అతడు సర్వదేవతామూర్తి. సకల దేవతలు అతని శరీర భాగములు. అణువునుండి బ్రహ్మాండమువరకు అంతయు అతని కనుసన్నలలో మెలగవలసినదే. అతడు ప్రాణపతి. పరమేశ్వరుడు.

అనంతుడయ్యును అతడు అంగుష్ఠమాత్రుడై అందరి ఆత్మల యందును వెలుగొందుచుండును. అతడు ఇంతకు ముందు ఉండినవాడు. ఇపుడును ఉన్నవాడు. ఇకముందును ఉండెడివాడు! భూత భవిష్యద్వర్తమానముల కతీతుడు! ధూమము సోకని జ్యోతి. కరుణాసింధువు. కర్మస్వరూపుడు. కాలస్వరూపుడు.

ఆ ప్రేమస్వరూపుని అంతటను దర్శించి, స్మరించి, సేవించి తరింతముగాక.

స్వేచ్ఛానువాదము: దయానిధి

మాండూక్యోపనిషత్

శ్రీఅరవిందులు

1) అవతారిక: 1, 2 మంత్రములలో ఓంకార తత్త్వము నిరూపింపబడుచున్నది.
అనువాదము: అవిచ్ఛిన్నమైన ఓంకారము సృష్టి స్వరూప మని గ్రహించనగును. సర్వకాలములు, అనగా భూత భవిష్య ద్వర్తమాన కాలములు, కాలాతీతమైన సర్వమంతయు ఓం కార స్వరూపమే.
వివరణ: ఓంకారము నిత్యము, శాశ్వతమని గ్రాహ్యము.

2) అను: ఈ సకల సృష్టి యంతయు నిత్యమైన బ్రహ్మము యొక్క స్వరూపము. ఆత్మ నిత్యము. నిత్యమైన ఆత్మకు నాల్గు పాదాలు.

3) అవ: 3 వ మంత్రము నుండి 7 వ మంత్రము వరకు జాగ్రత్, స్వప్న, సుషుప్తి, తురీయావస్థలను గురించి ఉపనిషత్తు వివ రిస్తున్నది. 3 వ మంత్రములో ఆత్మ ప్రథమపాదమైన జాగ్ర దావస్థ గురించి తెలుపుచున్నది.
అను: ప్రప్రథముడు వైశ్వానరుడు. విశ్వుడని నామాంత రము. జాగ్రదావస్థ స్థితుడు, బహిర్ముఖుడైన ఈతడు సప్తాం గుడు, పందొమ్మిది ద్వారములుగలవాడు. స్థూల విషయ భోక్త.
వివ: 1) సప్తాంగములే సప్తధాతువులు.
2) 19 ద్వారములు: కర్మేంద్రియ పంచకము, జ్ఞానేంద్రియ పంచకము, ప్రాణ పంచకము, మనోబుద్ధ్యహంకార చిత్తములు.
3) సప్తాంగములు, 19 ద్వారములు స్థూలశరీర సూచకము. ఈతనికి స్థూలశరీరము భోగస్థానము.

4) అవ: 4 వ మంత్రము ద్వితీయావస్థయైన స్వప్నావస్థను వివరిస్తున్నది.
అను ద్వితీయుడైన స్వప్నావస్థా స్థితుడు తైజస నామాంకితుడు. ఈతడు అంతర్ముఖుడు, పందొమ్మిది ద్వారములు గలవాడు. సూక్ష్మశరీరాభిమాని.
వివ: ఈ మంత్రములో సప్తాంగము, 19 ద్వారములు అంతఃకరణమునకు సూచకము. దీనికి అష్టపురియని మరొక పేరు.

5) అవ: 5 వ మంత్రము సుషుప్త్యవస్థను వివరిస్తున్నది.
అను. స్వప్నదృశ్య, వాంఛారహిత నిద్రాస్థితి గాఢ సుఖస్థితి. కేవల గాఢ సుఖ నిద్రాస్థితుడై ఏకత్వమును పొందిన జ్ఞానానంద స్వరూపుడు. స్వచ్ఛమైన ఆనందస్థితిభోక్త చైతన్యోన్ముఖుడు. స్వచ్ఛానంద స్వరూపమైన తృతీయుడు. ప్రాజ్ఞుడు.
వివ: 1) సుఖ నిద్రాస్థితి తమోగుణ రూపమగుటచే అజ్ఞాన స్థితి. ఈ స్థితిలో ఆనందము జాగ్రదావస్థస్థితి యందు మాత్రమే తెలియబడుచున్నది. అందువల్ల సుఖనిద్రేతర స్థితులకు ముఖ ద్వారమని చెప్పబడుచున్నది.
2) గుణరహితమైన ఆత్మజ్ఞానమే ఆనందస్థితి. అజ్ఞానముచే ఆవరింపబడుట వలన నిద్రాస్థితి యందు పొందు ఆనందము, ఆత్మానంద స్థితి కాదని గ్రాహ్యము.

6) ఈ మంత్రములో ఆత్మ లక్షణము వివరింపబడుచున్నది.
అను: ఈ ఆత్మస్వరూపము, సర్వేశ్వర సర్వజ్ఞ లక్షణములు గలది. అంతర్యామి. సృష్టికి మూలమైనది. సర్వభూతముల యొక్క ఉదయాస్తమములు ఆత్మయందే పరిణమించును.
వివ: ఆత్మస్వరూపము సాక్షి లక్షణము గలది.

7) అవ 7 వ మంత్రములో తురీయతత్త్వ నిర్గుణతత్త్వము ద్వంద్వాతీతముగా వివరింపబడుతున్నది.
అను: ఈతడు అంతర్ముఖుడు కాదు, బహిర్ముఖుడు కాదు. జ్ఞానియుగాదు, అజ్ఞానియుగాదు, జ్ఞానశూన్యుడునూ కాదు. దృష్టికి గోచరము కాడు. అమంతవ్యుడు, అనిర్వచనీయుడు, అగ్రాహ్యుడు. నామ, రూప రహితుడు. ఈతడు నిక్కముగా

ఏకత్వస్ఫృహా యందున్న ఆత్మ స్వరూపము. ప్రశాంతమైన, శుభమైన అద్వితీయమైన ఆత్మస్వరూపమునందు ఈ సర్వ స్వము లయమగుచున్నది.

వివ: ఈ ఆత్మజ్ఞాన స్థితి అనిర్వచనీయము. సాధన వల్లనే జ్ఞానానంద ప్రాప్తి.

"నా అయమాత్మా ప్రవచనేన లభ్యో
న మేధయా, నబహూనా శృతేన" యని కఠోపనిద్వచనం.

అనగా ఈ ఆత్మ జ్ఞానము, శుష్క, తర్క యుక్తులచేగాని మరే విధముగాగాని లభింపదు. సాధకుడు గురువు నాశ్రయించి శ్రద్ధతో సాధన చేయాలి.

8) అవ: 8 వ మంత్రము ఓంకారము ఆత్మలకు సమన్వయము తెలుపుతున్నది.

అను ఈ ఆత్మ అవిచ్ఛిన్నమైన ఓంకార స్వరూపము. ఓం కారములోని అక్షరములు అ, ఉ, మ. ఆత్మ స్వరూప పాదాలే ఈ అక్షరాలు. ఈ అక్షరాలే ఆత్మ స్వరూప పాదాలు.

వివ ఉపనిషత్తు ప్రథమార్ధంలో ఆత్మ, ఓంకారములను గురించి అభేదము తెలుసుకొన్నాము. అదే విషయమిక్కడ పునరుద్ఘాటించబడి, – అవస్థాత్రయ, అక్షరత్ర భేదము వివ రింపబడినది.

9) అవ: 9 వ మంత్రం ప్రథమపాదమైన వైశ్వానరునికి ఓం కారంలోని ప్రథమాక్షరమైన అకారానికి సమన్వయం చెబు తున్నది.

అను జాగ్రదావస్థ స్థితుడు, వైశ్వానరుడైన విశ్వుడు ప్రథ మాక్షరమైన అకార స్వరూపుడు, ఆద్యుడు, విశ్వవ్యాపి. ఈ విధముగా సర్వవ్యాపిగా గ్రహించినవాడు సకల వాంఛాప్రాప్తి పొందగలడు.

వివ· అకారము ఇచ్ఛా శక్త్యాత్మకమగుటచే సర్వార్థ ప్రాప్తి సర్వాక్షరములందు అకారము ఇమిడి యుండుట చేత, ఈ అక్షర స్వరూపుడు వైశ్వానరుడు.

10) అవ: 10 వ మంత్రము ద్వితీయ పాదమైన తైజసునికి, ఓం కారములోని ద్వితీయ పాదమైన ఉకారమునకు, సమన్వ యము చెబుతున్నది.

అను: స్వాప్నికుడైన తైజసుడు, భామతి, ద్వితీయాక్షరమైన ఉకార స్వరూపుడు. మధ్యస్థుడై, ఈతడు పురోగామి. ఈత నికి ఇట్లు గ్రహించినవాడు భేద భావాన్నధిగమించి, జ్ఞాన పరిధుల నందుకోగలడు. అంతేకాదు. ఇతడు నిత్యస్వరూప బీజ సంజాతుడు.

వివ: ఉ కారము జ్ఞాన శక్త్యాత్మకం. ఈ శక్తి జీవేశ్వరుల ఐక్యం కలుగచేస్తుంది. ఈ విధంగా తైజసుడు ఆత్మసాక్షా త్కారానికి బీజమవుతున్నాడు.

11) అవ: 11 వ మంత్రంలో సుప్తావస్థా గతుడైన ప్రాజ్ఞునికి మ కారముతో సమన్వయం చెప్పబడుచున్నది.

అను: సుప్తుడైన ప్రాజ్ఞుడు జ్ఞాని. తృతీయాక్షరమైన మ కార స్వరూపము. ప్రమాణబద్ధుడు కనుక మితి. అంత్యావస్థాస్థి తత్వము కారణము. ఈ విశ్వమును తన యందు పరిమి తము చేయగల ఈతడు నిత్యదిశుడు.

వివ: 1) మకారము క్రియాశక్త్యాత్మకం. పైన చెప్పినదంతా క్రియాశక్తి లక్షణం.

2) 9 నుండి 11 మంత్రముల అంతరార్థము తెలుసుకోవటం అవసరం. ముందుగా వేదాంత పరిభాష పదములైన వ్యష్టి, సమిష్టి పదముల అర్థమును తెలుసుకోవాలి.

వ్యష్టి అనగా జీవాత్మ (individual consciousness). సమిష్టి అనగా పరమాత్మ (universal consciousness).

వైశ్వానర తైజస ప్రాజ్ఞులకు, బ్రహ్మాదులకు అభేద స్థితి వలన వైశ్వానర, తైజస, ప్రాజ్ఞులు క్రమేణా అకార, ఉకార, మకార స్వరూపలని గ్రాహ్యము.

12) అవ: చివరిదైన 12 వ మంత్రం ఆత్మ స్వరూపమునకు ఓం కారమునకు అభేదము తెలియచేస్తున్నది.

అను: నాల్గవ స్థితికి అక్షరసామ్యము లేదు. ఈ స్థితి అనిర్వచనీయమైనది. మిక్కిలి శుభమైనది. అద్వితీయమైనది. ఈ స్థితి స్వరూపమే ఓంకారము. ఓంకార స్వరూపమే ఆత్మ స్వరూపమని గ్రహించి తదనుభూతి పొందినవాడు జ్ఞాని. నిక్కముగా జ్ఞాని.

వివ: తురీయావస్థ స్థితియే ఆత్మజ్ఞానస్థితి, సచ్చిదానంద స్థితి, అనంతస్థితి. ఈ స్థితిలో అక్షరసామ్యము సాధ్యము గాదు. ఓంకారమే ఆత్మ స్వరూపమని నిర్ద్వంద్వంగా వక్కాణిస్తూ ఈ సత్యదార్శనికుడే ధన్యుడని ఉపనిషత్తు ముగిస్తున్నది.

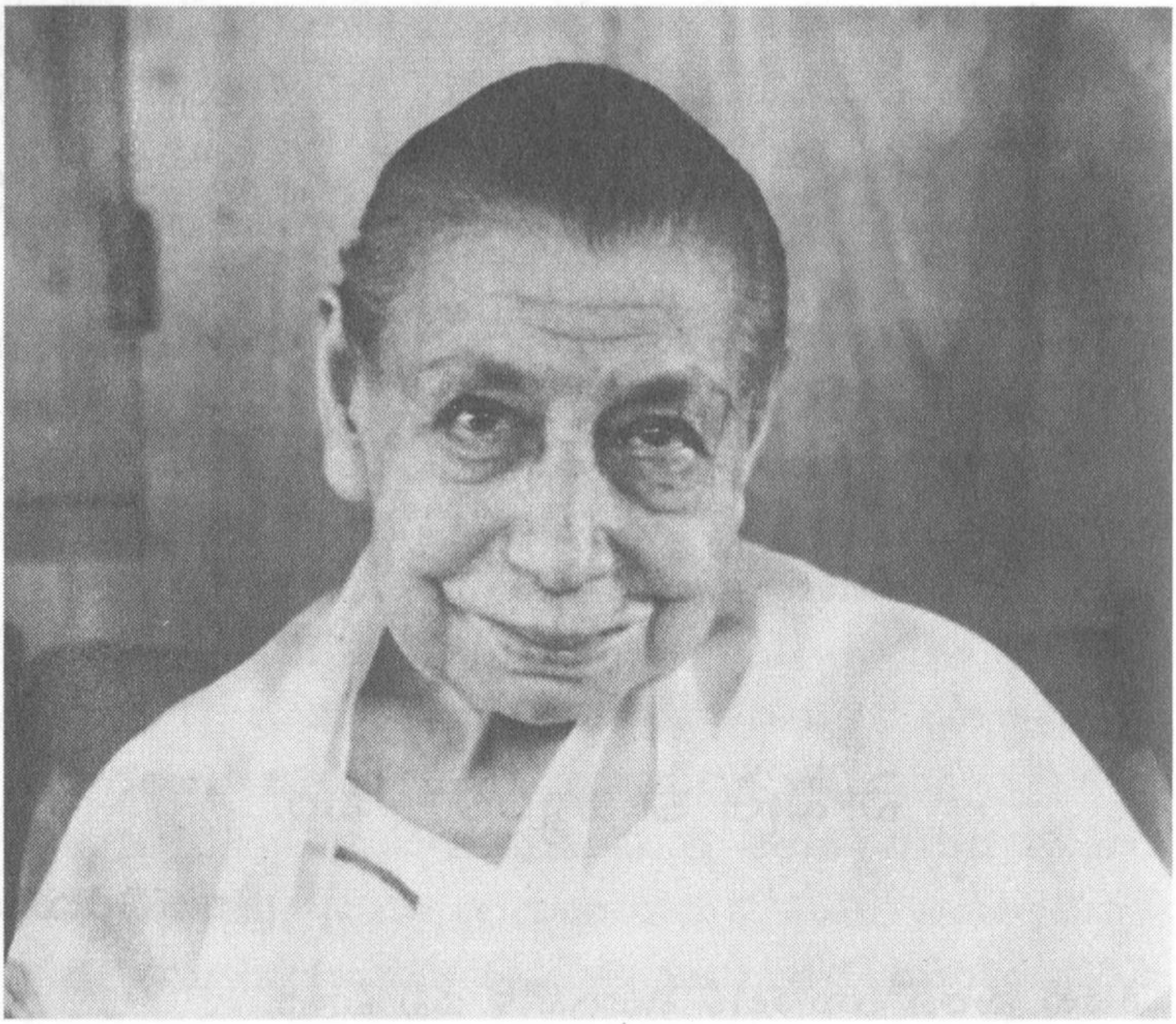
అనువాదము: శ్రీ శరణ్

సావిత్రి కావ్యంలో 'ఓం'

శ్రీఅరవిందులు

నీవెచటి నుంచో యిచటికి వచ్చావొక పని మీద.
కానీ, ఎందుకిలా నిర్లక్ష్యం చిత్తగిస్తున్నావ్?
పలాయనం వల్ల వరించదు విజయం, కరుణించదు మకుటం.
ఏ పని ఆగినా, ఆగదు మరి విశ్వం.
కారణం, ఇంకా సగమేగా అయింది విశ్వకార్యం!
నిన్నావహించింది, తిరస్కారమనే ఉన్మత్త సమాధానం.
అది నీ కళ్లలో ప్రవేశించగానే, లొంగిపోయింది నీ హృదయం.
ఏమైపోయిందో మరి తేటతెల్లనైన అంగీకారం?
సృష్టికర్త జ్వాలా కిరణకాంతిని జపించే మంత్రం
ఊర్ధ్వగతికి ప్రతీక, వర్ణత్రయ ఓంకారం.
భోగానికీ, శాంతికీ వారధి యీ మంత్రం
నవ వధువులోని ఆకర్షణకూ, అందానికీ పునాది యీ మంత్రం.
శత్రువులైనా, సమాలింగనం చేసే లోగిలి, యీ మంత్రం.
స్వర్ణ శిఖరాలను పదిలపరచే పాశం, యీ మంత్రం
జీవ రహస్య స్రోత గీతమౌ సత్యం, యీ మంత్రం.

భావానువాదం: పుటపర్తి నాగపద్మిని

ఓం నమో భగవతే

పరిస్థితులు చాలా ఘోరంగా తయారయినై. అందుకని మనం 'చాలా' ప్రశాంతంగా, 'చాలా ప్రశాంతంగా, 'చాలా' ప్రశాంతంగా ఉండాలి. నా పాత మంత్రం గూర్చి చెబుతా విను. అది బాహ్యచేతనను ప్రశాంతపరిచే మంత్రం:

ఓం నమో భగవతే

ఈ మాటలు మూడు. వాటి అర్థం
ఓం – పరమోన్నత జగత్ప్రభువును వేడుకొంటున్నాను.
నమో – ఆయనకు నా ప్రణామాలు
భగవతే – నన్ను దైవంగా మార్చు
సమస్తాన్ని ప్రశాంతపరచే శక్తి ఆ మంత్రానికున్నది.

14 మార్చి 1973 — శ్రీమాత

జపము చేయుట ఎలా?

శ్రీఅరవిందులు

మనిషి మనస్సు చంచలము స్థిరముగా ఒకదాని మీద ధ్యానము నిలవదు. జపమనగా ఒక దేవుని పేరుగాని, మంత్రమునుగాని వల్లించుట. ప్రతి మంత్రమునకు అదిష్ఠాన దేవతలుంటారు (అది ఋషిప్రోక్తమైనదైతే అందులో ఋషి నిక్షేపించిన శక్తుంటుంది). ఆ మంత్రమును వల్లించినపుడు ఆ దేవత ప్రత్యక్షమవుతుంది. తన శక్తిని మన కనుగ్రహిస్తుంది. అయితే మంత్రాన్ని మనం యాంత్రికంగా జపించకూడదు. ఒక దేవతను మనము ఆహ్వానిస్తున్నట్లుగా భక్తి ఆరాధనలతో ఉచ్చరించాలి అప్పుడు ఆ దేవతయొక్క శక్తి, మహిమ, సౌందర్యము, ఆకర్షణ మన చైతన్యంలోకి ప్రవేశించి, మన హృదయమందిరమును ఉద్దీపనము చేసి, మనను ఒక ఉచ్ఛ స్థితికి గొనిపోవును ఇందుకు మన మనో ప్రాణికాల సహకారము చాలా అవసరము. అప్పుడే ఆ మంత్రశక్తి మన శరీరములోకి చొచ్చుకొనిపోయి దానిని ప్రేరేపింప జేయును. మనో ప్రాణికములు సహకరించని యెడల జపము ఫలించుటకు కొంతకాలం పట్టవచ్చును. కాని చివరికి ఆ మంత్రములోని శక్తి నీలో ప్రవేశించి తీరుతుంది నీ అంతరంగికము ఉద్దీప్తమై సాక్షాత్కారము కలుగుతుంది కాని వెంటనే ఫలితము కలగలేదని కలవరపడకూడదు. తొందరపడిన యెడల నీవా శక్తిని గ్రహించలేవు. అందుకనే నువ్వు నీ మనస్సును స్థిమితము చేసుకొని, ఎక్కువ ఆరాటపడకుండా నిదానంగా వేచివున్నప్పుడు (కవులు, కళాకారులు ఆవేశం కోసం ఎదురు చూసినట్లు) చైత్యపురుషుడు అగాధములలో నుండి బహిర్గతమై నీ మనస్సుని స్పృశిస్తాడు. అప్పుడా శక్తిని నీవు గ్రహించ గలిగెదవు. నీ గ్రహణశక్తి పెరగటం వల్ల నీకు దివ్యావేశము కలుగుతుంది.

అయితే 24 గంటలు అదే పనిగా కళ్లు మూసుకొని జపం చేయటం అంత మంచిదికాదు. సాధన పరిపక్వమైన దశకు జేరుకున్నప్పుడుగాని అంత దివ్యశక్తిని ఎవరూ గ్రహించలేరు.

భావానువాదం డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్ శాస్త్రి

పూర్ణయోగము – మంత్రసాధన

శ్రీఅరవిందులు

అన్ని యోగములలోను, చిత్తైకాగ్రతకై అనేక ఉపాసనలు చెప్ప బడినవి. ఉదా॥ సగుణోపాసన, మంత్రోపాసన, నామస్మరణ మొ॥ ఇవన్నియు కేవలం ఆలంబనం కొఱకేనని గ్రహించాలి. అందు వలన సాధకుడు క్రమేణా ఈ ఉపాసనలన్నిటినీ అధిగమంచాలి. ఉపనిషత్తులన్ని, ఓంకారమును మించిన ఆలంబనం మరొకటి లేదని ఉద్ఘోషించాయి.

*

ఈ పూర్ణయోగంలో ఒకానొక మంత్రమన్నదేదీ లేదు. సాధకులు తమకు అవసరమని భావించినంత వరకు మంత్రోపాసన సాగిం చవచ్చు. సాధకునికి మనోదారుఢ్యము, హృదయనిష్ఠ, సంకల్ప బలము తప్పనిసరి. వీటిని అన్ని జోడించి, త్రికరణశుద్ధిగా, సాధ కుడు సత్యదర్శనముకై అణువణువునా తపించిపోవాలి. ఇందుకు మంత్రోపాసన దోహదం చేస్తే శుభం. అయితే మంత్రోపాసన లన్నిటిలోను ఓంకారోపాసన మిక్కిలి విశిష్టమైనది. యధావిధిగా చేసే ఓంకారోపాసన, ఊర్ధ్వలోకాలంతటా ఆవరించి యున్న విశ్వచేతనను అందుకోవటానికి ఒకానొక బాట, ఒకానొక సోపా నము. అంతే గాదు. పైనున్న ఈ విశ్వచేతన సాధకుని శరీరం లోనికి చొచ్చుకొనిపోయి, వానిని తరింప చేస్తుంది.

*

ఈ మంత్రయోగంలో ఉపాసించబడే ఒకే ఒక మంత్రం 'శ్రీమాత', కాకపోతే మా ఉభయుల నామాలు మాత్రమే. సాధకుడు హృదయం పైనగాని, శీర్షోపరిభాగంపైగాని చిత్తాన్ని ఏకాగ్రం చేయాలి. ఈ రెండు ఉపాసనలు భిన్నమైనవి. ఫలితాలు కూడ భిన్నమే. మొద టిది చైత్యపురుష వికాసాన్ని కల్గించి భక్తి, ప్రేమల నావిష్కరించి తల్లి సాయుజ్యాన్ని కల్గిస్తు నిత్యమూ హృదయకమలంలో ఆమె ఉనికిని స్థాపిస్తుంది. అంతేకాక ప్రకృతిలో ఆమె శక్తిమంతమైన కర్మానుష్ఠానాన్ని అనుభవింప చేయగలదు. రెండవది సాధకుని

ఆత్మసాక్షాత్కారమునకు మార్గము సుగమం చేస్తూ అతడు ఒక్కొక్క మెట్టు ఎక్కి ఊర్ధ్వచేతనా భూమికలను ఆరోహింప చేస్తుంది. ఈ విధంగా సాధకుని చైతన్యావరోహణ కల్పించి మహా చైతన్యాన్ని తనలోనికి అవతరింప చేస్తుంది. ఈ చైతన్యారోహణ – అవరోహణ ఈ రెండవ మార్పు ప్రత్యేకత.

అనువాదం: శ్రీశరణ్

కొన్ని మంత్రాలు

ది సుప్రీమ్ మదర్

ఓం ఆనందమయి చైతన్యమయి సత్యమయి పరమే

*

ఓం తత్సత్ జ్యోతిరరవింద

ఓం సత్యం జ్ఞానం జ్యోతిరరవింద

*

OM Sri Aurobindo Mira

Open my mind, my heart, my life to your Light, your Love, your Power. In all things may I see the Divine.

16 - 7 - 1938 Sri Aurobindo

శ్రీమాతారవిందుల ఇద్దరి పేర్లు ఉన్న మంత్రాన్ని తన కనుగ్రహించమని ఒక సాధకుడు శ్రీఅరవిందులను కోరగా వారు దీనిని ఇచ్చారు.

"నువ్వు కోరినట్లు మా నామధేయములతో కూడిన ఒక మంత్రమును ఇస్తున్నాను. దీని సహాయంతో నువ్వు నీ కష్టముల నధిగమించి అంతరంగికంగా గట్టి పునాదిని వేయగలవని ఆశి స్తున్నాను".

కాని సాధకునికి ఒక సంశయము వచ్చింది.

"మీ నామధేయములే కాకుండా మిగతా మాటలు కూడా ఉన్న ఆ వాక్యమంతా ఒకే మంత్రమా?"
శ్రీఅరవిందుల జవాబు: "అవును"

శరీరవ్యాయామము గురించి శ్రీమాత

శరీర వ్యాయామమును గురించి ఎవరికీ సరియైన అవగాహన లేదు. దానిలో క్రొత్త ఏమున్నది అని మీరు అడగవచ్చు. ఈ భౌతికశరీరం జడమే అయినప్పటికి దాని చైతన్యం దాని కుంటుంది. క్రమశిక్షణ ద్వారా దానిని ఉద్దీపింప జేయవచ్చు. అప్పుడు శరీరావయవములు ఒక నూతన తేజముతో భాసిస్తాయి. వాటి కదలికలు కూడ నృత్యవిన్యాసములను స్ఫురింప జేస్తాయి. శరీరకణములు కూడ దివ్యచేతనతో వెలిగిపోతూ వుంటాయి. కొంతమంది చిత్రకారుల చేతులు వాటంతటఅవే కదులుతూ చిత్రపటమును గీయవూ! వారి చేతులకు చైతన్యముంటుంది. అదే విధంగా మొత్తం శరీరం కూడా చైతన్యంతో ఉద్దీపనమై సర్వాంగ సౌష్ఠవంగా భాసిస్తుంది. ఇది నిజమేనా అంటారేమో. ప్రయత్నించి చూడండి. — సంపాదకుడు

ఆత్మ మాటిమాటికీ భూమ్మీదికి వచ్చి శరీరమును దాలుస్తుంది. అభివృద్ధి చెందుటకై నూతనానుభూతులను పొందుతుంది. మొదట బీజరూపంలో నున్న చైత్యపురుషుడు జన్మపరంపరల ద్వారా ప్రవర్ధమానమై సంపూర్ణ చైతన్యమును సాధిస్తాడు. అప్పుడు స్వతంత్రుడై తనకు ఏ విధమైన జీవితము అవసరమో ఆ విధమైన జన్మ నెత్తుతాడు. తదనుగుణమైన దేశకాల పరిసరాదులను ఎంచుకుంటాడు.

శరీరము ద్వారా చైత్యపురుషాభివద్ధి

ఆత్మ భూలోకంలోకి దిగివచ్చినప్పుడు అజ్ఞానాంధకారములలో నిమజ్జనమైపోతుంది. అందుకని చాలాకాలము ఈ

మొద్దు శరీరములోకి కొంచెం చైతన్యాన్ని ఉద్దీపింపచేయుటం తోటే సరిపోతుంది. మనము శరీరమును సంస్కరింప జేయుటకు ముఖ్యమైన కారణమిదియే. క్రమశిక్షణతో శరీరాభివృద్ధి ఒక్కటే కాకుండా శక్తిగూడా కాంతితోపాటే ప్రదీప్తమై పురోగమిస్తుంది.

శరీరకణముల ఉద్దీపనము

శరీరశిక్షణ ద్వారా శరీరకణములు వికసించి చైతన్యవంతములవుతాయి. ఈ విషయము ఎవరికీ తెలియకపోవచ్చు. కాని అది నిజము. మన దృష్టిని కండరముల మీద కేంద్రీకరించి వాటిని ఉపయోగించినప్పుడు, అవయవములకు శిక్షణ ఇచ్చినప్పుడు, వాటి కదలికలను, శక్తిని, మృదుత్వాన్ని, నమ్యతను అభివృద్ధిపరచ దలచినప్పుడు ఒక అద్భుతం జరుగుతుంది. శరీరకణముల చేతనా ప్రమాణము, వాటి యొక్క గ్రహణశీలత ఇంతకు ముందరలేని రీతిగా పెరుగుతాయి. ఈ విధంగా శరీరము యొక్క చైతన్యము అభివృద్ధి చెందుతుంది. శరీర వ్యాయామము యొక్క ముఖ్యోద్దేశమిదియే. శరీర చైతన్యమును పెంచుటకు ఇతర మార్గములు కూడ కలవు. కాని సర్వాంగంగా తీర్చిదిద్దుటకిదొక్కటే మార్గము. నేను మీకు ఒక విషయాన్ని ఇదివరకే చెప్పాను. మేధావులు ఏ విధంగా మెదడును పదును పెట్టుకుంటారో అదే విధంగా కళాకారులు వారి హస్తములకు గూడ చేతనాస్ఫూర్తిని కలుగజేయగలరు. అయితే దీని వలన ఒక్కొక్క అవయవము విడివిడిగా మెరుగు కావచ్చు కాని మొత్తము శరీరము కాదు. ఈ విధమైన శిక్షణ యొక్క అద్భుత పరిణామాలను నీవు గమనించినట్లయితే శరీరము యొక్క సామర్థ్యాన్ని చూసి నువ్వే ఆశ్చర్యపోతావు. శరీరధారియైన చైత్యపురుషునకు ఇదెంతో ప్రయోజనకారి. సర్వాంగసౌష్టవము, సమరసము అయిన శరీరము చైత్యపురుషునకు చాలా అద్భుతమైన ఉపకరణము. దాని కార్యమునకు మిక్కిలి సహాయకారి.

శరీర వ్యాయామము నభ్యసించు వారందరికీ యీ విధమైన ఉద్దేశము లేకపోవచ్చు. వాళ్ళకీ విషయాన్ని గురించి లేశమాత్రమైనా తెలియకపోవచ్చు. వాళ్ళకి తెలిసినా తెలియకపోయినా ఫలితమిదియే. మీకు సూక్ష్మదృష్టి కనుక ఉన్నట్లైతే క్రమపద్ధ

తిలో వ్యాయామ విన్యాసములు జరిపినవాడు నడుస్తుంటే ఒక విధమైన వెలుగు, చైతన్యము, జీవము అతనిలో ఉట్టిపడుతూ వుంటాయి. ఇతరులలో వుండవు.

అనువాదం: రాయప్రోలు లక్ష్మీనరసింహ శాస్త్రి

వందేమాతరం

శ్రీఅరవిందులు

కేవలం బౌద్ధికమైన మాతృదేశభావన అనేది ఒక చోదకశక్తి కాదు. దేశఅవసరాలు, మిగతా అవసరాలు మధ్య కోరుకోవలసివస్తే, మనలో చాలామంది ఆచరణలో దేశావసరాలను కోరం. ఇతర మైన అనేక విషయాలను కోరుకుంటాం. అవి ఏమాత్రం దెబ్బ తినడానికి కూడా మనం అంగీకరించం.

ఎప్పుడైతే మన మాతృభూమి మన మానసికనేత్రం ముందు కేవల భూభాగంగా లేదా కేవల జనసమూహంగా కాక ఇంకా ఎక్కువైనదిగా సాక్షాత్కరిస్తుందో –

ఎప్పుడైతే మన మాతృమూర్తి, సౌందర్యంతో ఒక మహత్తర దైవిక మరియు మాతృమూర్తిగా రూపొంది, మనస్సును ప్రభావితం చేసి, హృదయాన్ని స్వాధీనం చేసుకుంటుందో – అప్పుడే ఆ మాతృదేవతపట్ల, ఆమె సేవపట్ల మనకు అన్నింటినీ ఇముడ్చుకోగల తపన మొదలవుతుంది. ఆ తపనలో మనకున్న చిట్టిపొట్టి భయాలు, చిట్టిపొట్టి ఆశలు అన్నీ అదృశ్యమవుతాయి. అప్పుడే అణగారిపోతున్న జాతిని రక్షించి, అద్భుతాలను సాధించగల దేశభక్తి జన్మిస్తుంది.

కేవలం కొంతమందికి మాత్రమే, ఈ మహత్తర దృశ్యాన్ని చూసి, ఇతరులకు వివరించే బాధ్యత ఈయబడింది.

32 సంవత్సరాల క్రితం* బంకించంద్రుడీ గీతాన్ని రచించాడు. అప్పుడు అతికొద్దిమంది మాత్రమే దానిని విన్నారు.

కాని వంగదేశం తను చిరకాలభ్రాంతి నుంచి మేల్కాంచిన క్షణంలో, సత్యం కోసం దిక్కులు చూస్తున్న సమయంలో, విధాత నిర్ణయించిన (fated) ఆ క్షణంలో, ఎవరో 'వందేమాతరం' గీతాన్ని ఆలాపించారు.

అలా మంత్రోపదేశం జరిగింది – అంతే. మాతృమూర్తి తనను తాను ఆవిష్కరించుకుంది. ఆ ఒక్కరోజులోనే యావత్ప్రజా, స్వాతంత్ర్యోద్యమంలోకి దూకారు. ఒక్కసారి ఆ దృశ్యం ప్రజల ముందు సాక్షాత్కరిస్తే ఇక వారికి విశ్రాంతి, శాంతి ఎక్కడివి? దేవాలయాన్ని బాగుచేసి, అందులో విగ్రహాన్ని నెలకొల్పి, త్యాగ ఫలితాలను ఆమె కర్పించేదాకా, వారికిక నిద్రే ఉండదు.

ఆ దృశ్యాన్ని వీక్షించిన ఏ మహత్తరజాతి, ఇక తన శిరస్సు నెప్పుడూ ఏ శత్రువు ముందు అవనతభావంతో వంచనే వంచదు.

అనువాదం: కాకుమాని తారానాథ్

> శ్రీమాత ఇచ్చిన సందేశాన్ని మనము నిత్యజీవితంలో పాటించెదము గాక
>
> మరుక్షణం ఏం జరుగబోతోందో మనకు తెలియదు. నిజానికి ప్రతిక్షణము మనకే తెలియనిది, ఊహాకైన అందని ఒక ఇంద్రజాల మహేంద్రజాలమే మన కళ్ల ముందర ఆవిష్కారమవుతూ వుంటుంది. What happens to us depends mostly on the intensity and purity of our faith.

---

* శ్రీఅరవిందుల విషయంలో ప్రస్తావించింది 1907 లో. ఋషి బంకించంద్ర చటర్జీ ఆనందమఠ్, దేవి చౌధురాణి, కృష్ణచరితం, ధర్మతత్వం, కపాలకుండల, విషవృక్షం ఇంకా అనేక రచనలు చేశారు.

.ఆనందమఠం లోని ఈ గీతం 1882 లో రచించబడింది.